

NOVA ГАЗЕТА

№ 37 (296) Жовтня 2, 2014, Нью-Йорк

№ 37 (296), October 2, 2014, New York

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

**БАРАК ОБАМА ПРО РОСІЙСКУ
АГРЕСІЮ В УКРАЇНІ**

СТОР. 4

ДІТИ БАТЬКІВ

**ТАРАС ЧУБАЙ -
СИН ГРИЦЬКА ЧУБАЯ**

СТОР. 16-17

У ГРОМАДІ

**СМАК ЛЬВІВСЬКОЇ
КАВИ В ПАСЕЙКУ**

СТОР. 18

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

**АЙДАХО - НАЙКАРТОПЛЯНИЙ
КРАЙ АМЕРИКИ**

СТОР. 20-21

УКРАЇНСЬКИЙ СЛАВЕНЬ У «ВАЛДОРФ- АСТОРІІ»

СТОР. 14-15

ПАРАСОЛЬКОВА РЕВОЛЮЦІЯ В ГОНКОНГІ

СТОР. 5

太陽傘運動

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

оголошує створення спеціальної програми

«ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ ТА ВІЙНИ»

МЕТА: сприяння невідкладній допомозі та довгостроковим потребам поранених воїнів та цивільних осіб, постраждалих на війні, які потребують підтримки в процесі повернення до повноцінного життя.

ЗАВДАННЯ: надання потерпілим медичної й, зокрема, хірургічної допомоги задля забезпечення фізичного та емоційного відновлення їхнього здоров'я.

НАЙБЛИЖЧА АКЦІЯ: фінансування відвантаження до України контейнера з медичним обладнанням та приладдям: анестезійною машиною Ohmeda Excell 2105E з прикріпленням до неї вентилятором; операційним столом, Бові-Machine – електроприпікання, ковдрами з підігрівом, рентгенівським столом і 41 великою коробкою з хірургічними інструментами, придбаних доктором Геннадієм Фузаловим – головою об'єднання лікарів, які допомагають дітям України, й подарованих шпиталями міста Бостону.

СУА запрошує всіх, кому небайдужа доля України, її народу, приєднатися до нас у цій важливій гуманітарній справі. Ваш донат можна списати з податку. Ваша пожертва надійде безпосередньо до тих, хто її найбільше потребує.

ЯК ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ:

Надіслати чек з позначкою «**UNWLA War Victims Fund**» за адресою:
The UNWLA, 203 2nd Avenue, New York, NY 10003-5706
Або через **PayPal** на нашій інтернет-сторінці: www.unwla.org

Детальнішу інформацію можна отримати в Лідії Білоус
(UNWLA Social Welfare Chair) Lidia@Bilous.net

- ✓ лише протягом нинішнього року Союз українок Америки доставив понад 100 тисяч доларів гуманітарної допомоги пораненим на Майдані
- ✓ розподілив 10 тисяч доларів допомоги жертвам війни на Сході України
- ✓ придбав ліки для надання першої допомоги при травмах на суму 35 тисяч доларів
- ✓ надіслав 20 тисяч доларів пораненим, які проходять лікування в київських та дніпропетровських шпиталях

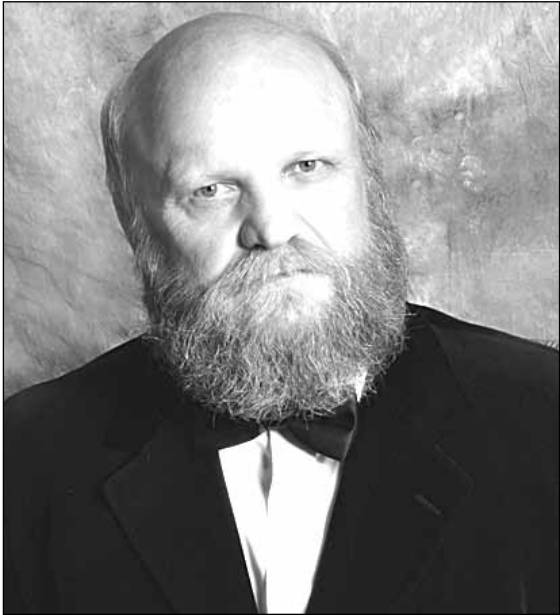
Союз Українок Америки має 90-річну історію надійного й сумлінного жертводавця гуманітарної допомоги українцям, де б вони не проживали. Наша організація – добродійна, неприбуткова, така, що не може виділяти допомогу на озброєння, військово-спорядження або підтримувати військові інституції. Тому допомогу відправлено окремим пораненим військовикам та їхнім родинам, а також іншим цивільним особам, які стали жертвами війни. Ці грошові гранти були адресними й призначені на отримання медичної допомоги, засобів існування та іншої невідкладної підтримки.

**ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО НАС,
БУДЬТЕ РАЗОМ З НАМИ!**

**БУДЬМО РАЗОМ З УКРАЇНОЮ
В ЦЮ ВАЖКУ ХВИЛИНУ!**

**СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!**

65 рядків від редактора Доброго дня, шановні читачі!

У зв'язку з найрезонанснішою подією в житті нашої громади минулого тижня – величавому бенкеті у найрозкішнішому готелі Нью-Йорка «Валдорф-Асторія» й реакцією на неї відомого в нашій громаді активіста, колишнього президента Світового Конгресу українців (СКУ) Аскольда Лозинського мені пригадалася історія 20-річної давнини. Тоді до мене на гостину до Києва приїхав один український американець, з яким ми познайомилися в місті Ванкувер (штат Вашингтон). Це був чоловік патріотичних переконань, який люто ненавидів усе російське. І ось сидимо ми за столом, а мій старший син змикає несподівано запис пісні Володимира Висоцького «Коні привердлив». Ясна річ, російською мовою. Реакція на цю пісню мого гостя була блискавичною: «Як ти можеш змикати цю заразу! Твій дід сидів за Україну в тюрмі, твій батько – справжній український патріот, а ти слухаєш російські пісні!» Довелося переляканому синові швиденько вимкнути запис і поставити касету з українськими народними піснями.

Але яким же було моє здивування, коли перебуваючи в гостях у Ванкувері в цього поважного пана й знайомлячись з його сином, я у відповідь на запитання «Як тебе звуть?» почув мовчання. Ситуацію пояснив господар дому: «Він не володіє українською, адже народився і виріс в Америці». Ось такий подвійний стандарт.

Прибувши на бенкет з нагоди приїзду до Нью-Йорка прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка, почувався так, неначе прийшов на якусь суто американське прийняття. Чомусь майже всі, включно з самим Яценюком, виступали... англійською мовою. Ось що пише про це неподобство у листі до редакції Аскольд Лозинський: «Мені здається, що при участі на бенкеті приблизно 700 осіб, з яких, мабуть, десятеро не володіли українською, можна було відбутися захід в українській мові з певним доповненням англійською, або посадити біля виключно англійських гостей перекладачів з-поміж багатьох двомовних у залі».

Як часто ми зневажаємо самі себе, коли хизуючись, легко переходимо на англійську мову й проводимо нею імпрези, на яких вона абсолютно недоречна. 27 березня цього року в Організації Об'єднаних Націй уперше в її історії відбулося свято української мови й культури «Тарас Шевченко: борець за українську мову, самовизначення народів, людські права та соціальну справедливість». Свято це спеціально приурочили до Міжнародного дня рідної мови, рішення про щорічне відзначення якого було ухвалено 17-го листопада 1999 року на XXX сесії генеральної конференції ЮНЕСКО. Цей день встановлено з метою вишукання пам'яті загиблих студентів-демонстрантів, захисників бенгальської мови, яких було жорстоко розстріляно під час маніфестації за визнання офіційного статусу їхньої рідної мови на землях тодішнього Пакистану.

Здавалося б, де як не на такій імпрезі, 90 відсотків учасників якої були українці, виступати по-українськи. Але похмурий Тарас дивився на цю дивну метушню зі свого портрета над залом і не розумів, що відбувається. Бо виключно всі виступи про його життя і творчість лунали... англійською мовою. І це в стінах ООН, де існує система синхронного перекладу з будь-якої мови на будь-яку.

Або прийдіть на вечори до Українського інституту Америки. Він тому й називається українським, щоб лунала в його стінах українська мова. Саме таким його бачив Володимир Джус, який подарував цю чудову будівлю українській громаді. Але часто-густо вона там не звучить. Натомість хизуються один перед одним англійською, а в залі при цьому сидить максимум три особи, які нашої мови не розуміють і яким на вухо можна все, що говориться, перекласти. Але чомусь цього не роблять, не розуміючи, що чинячи так, недалеко відікають від тих, хто століттями русифіковували Україну й українців. Любити свій народ – це насамперед любити його мову. І я пригадую, як у Севастополі легендарний наш дисидент, нині на жалі, покійний, Михайло Горинь, вийшовши на трибуну, промовив перед російськомовною публікою такі слова: «Бажання моєї душі говорити в цьому залі, який ніколи не чув українського слова, по-українськи». Берімо приклад з цього вчинку видатного борця за волю України! Любімо свою мову!

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Легендарний командир бригади тактичної авіації Юлій Мамчур прославився після безрезневих подій у Криму й появи відео, на якому беззбройні українські військові на чолі з ним з синьо-жовтим прапором у руках намагалися відбити своє заблоковане путінськими «зеленими чоловічками» летовище. Тоді полковник Мамчур потрапив у полон. Його намагались змусити перейти на російський бік. Бригаду тактичної авіації передислокували з окупованого Криму до Миколаєва. На дострокових виборах до парламенту багато партій залучали його до своїх списків. Юлій Мамчур вибрав Блок Петра Порошенка.

Полковник Юлій Мамчур зі своїми солдатами намагався відбити захоплене російськими загарбниками летовище Бельбек у Криму без зброї, з синьо-жовтим прапором в руках та співом національного гімну України

ЮЛІЙ МАМЧУР: «АТО ТРЕБА БУЛО ПОЧИНАТИ В КРИМУ»

– Пане полковнику, чи можна було втримати Крим?

– Висловлю особисту думку: АТО необхідно було розпочати ще на весні, з моменту захоплення парламенту Криму російськими десантниками. Але політичне керівництво України й вище військове командування думали інакше. Вони відверто побоюлися російської агресії, яку підтримувало місцеве населення. Бо об'єктивно, проросійські настрої в Криму, особливо в Севастополі, переважали.

Свою справу зробила й антиукраїнська пропаганда у ЗМІ, і це все сталося не вчора. Воювати за цілісність країни без підтримки більшості кримського населення було б важко.

Та й командування військово-морських сил України одразу перебігло на бік противника. Пригадуєте вчинок відвертого зрадника адмірала Березовського, який першим побіг до росіян. Хоча, попри всі ці фактори, особового складу, техніки для того, щоб дати відсіч агресорам, було достатньо. І силу російського ведмеда явно перебільшують. Відсіч йому треба було давати всіма можливими засобами на самому початку, тоді Путін не поліз би на Донбас. А так він подумав, що всю Україну можна брати голими руками.

– Ваша бригада залишиться у Миколаєві, чи її буде переведено до Дніпропетровська?

– Рішення за командуванням. Миколаїв було обрано, як найближче місто, що має відповідну інфраструктуру для розміщення тактичної авіації. Зимувати будемо тут.

Але літаків дуже багато і нам «тісно». Тож було б доречно розташуватись там, де більш сприятливі умови, наприклад, у Дніпропетровську. Та й соціальні питання у більшому місті вирішувати простіше.

– Літаки, які вдалося вивести з Криму, – це краща частина техніки?

– Ні. Літаюча група з дев'яти наших кращих літаків МіГ-29 і L-39 лишилася в Бельбеку. Постаралися зрадники, що перебігли на бік РФ. Ці

«поліцаї» передали перелік кращих літаків командуванню противника. Ті, що забрали ми (майже півсотні літальних апаратів), – у задовільному стані, але потребують певного ремонту. Станом на вересень введено до складу п'ять літаків.

– Чи бере участь ваша частина в бойових діях на Донбасі?

– Так, але подробиці не розповідатиму. Це військова таємниця.

– Чим особовий склад, виведений з Криму, займається в Миколаєві після передислокації?

– Відновленням боєздатності нашої частини. З Криму на материк вийшло понад двісті вояків (це 38% особового складу). Наразі ведемо доукомплектування підрозділу. Адже є фахівці, яких колись було звільнено за скороченням, і вони залюбки знову йдуть на службу. В ремонті техніки допомагають фахівці інших військових частин, миколаївське авіаремонтне підприємство. Нас дуже приємно вразила привітна зустріч миколаївців після перебування в облозі протягом місяця. Щира подяка простим людям, а також керівникам міста й області. Завдяки їм льотчики пройшли швидку психологічну адаптацію, хоч трохи налагодили побут.

– З тих, хто залишився в Криму, ніхто більше не захотів повернутися до вашої частини?

– Про це вже не йдеться. Кожен мав визначитись до кінця травня. Хто залишився – зрадники. Адже присягу на вірність народу воїн складає один раз.

– Чи не занадто називати їх зрадниками? Адже в людей були певні сімейні обставини.

– Служба військовика відрізняється від інших професій тим, що воїн присягає на вірність Батьківщині. «Побутові» виправдання тут не приймаються. Так, росіяни пропонували більшу (в кілька разів) ніж у нас зарплатню, обіцяли поліпшити житлові умови. Але якщо ти йдеш на це – який же ти захисник Вітчизни? Це звичайна зрада за Юдині срібняки. До речі, при атестації, яку проходять ці перебіжчики в російській армії, в їхні документи ставлять по-

значку «Схильний до зради Батьківщини». З таким клеймом військової перспективи немає.

– У вас особисто було житло в Криму?

– Квартиру моя сім'я очікувала 26 років. 23 лютого цього року, перед відомими подіями, мені видали оглядовий ордер... Та отримати квартиру в Криму так і не довелося. В Миколаєві поки живемо в гуртожитку.

– Чи не жалкують ті, хто пішов з вами, що не залишились у Криму?

– Кожен з нас щось втратив, та ми не пішли на компроміс зі своєю совістю. Для військового вірність присязі повинна бути понад усе. Я пишаюся цими людьми. Серед нас є і офіцери, і контрактники – корінні севастопольці. Маючи патріотичні переконання, вони посварилися навіть зі своїми батьками та рідними й пішли боронити Україну.

– Спілкуєтесь з військовослужбовцями російської армії?

– Доки в Криму не відбулися відомі політичні події, дві армії мирно співіснували, люди спілкувалися, дружили по-людськи. Але за дуже короткий термін все стало з ніг на голову. Я вже згадував про ЗМІ. За пару тижнів, коли в нас вимкнули українські телеканали та залишилися тільки російські, людей наче підмінили. Ті, з ким ми нещодавно разом відзначали свята, ходили одне до одного в гості, стали дивитись «скляними очима», готові були нас вішати, стріляти як «бандерівців і фашистів».

Поки я припинив спілкування з ними. Цим людям марно щось доводити, адже вони нас не розуміють. Їх перетворила на зомбі путінська пропаганда. Нам треба мати не менш потужну пропагандистську машину, адже правда за нами. Це не ми прийшли до Рязані чи Тули, а вони, росіяни, вдерлися на нашу землю. Тут все очевидно, Тому я дивуюся, чому так багато людей в Росії повірили й продовжують вірити путінсько-кисельовській брехні.

Розмову провів
Руслан Підгорний

УКРАЇНА-США

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Адміністрація Обами не готова до цих кроків і частково прикривається спротивом, який чинять їй європейські союзники США. Вагаючись, адміністрація забуває, що для кожного кроку до підсилення безпеки Європи під час «холодної війни» потрібні були рішучі дії США.

Авторитетні аналітики вважають, що виступ Порошенка у Конгресі може допомогти змінити політику США, оскільки, навіть якщо президент Барак Обама не розуміє, якими високими є ставки в Україні і наскільки потрібні рішучі дії з боку США, Конгрес мислить інакше. Як демократи, так і республіканці розчаровані небажанням адміністрації

та дронів, яких відчайдушно потребують українські військові, їм знову пообіцяли надати бронезилети та шоломи, інженерне обладнання та патрульні човни. Ця допомога не матиме жодної користі у зіткненні з тисячами регулярних російських військових, яких підтримуватимуть танки, артилерія та сучасні системи протиповітряної оборони, які з'явилися у Східній Україні за останній місяць. Представники адміністрації кажуть, що Обама відмовляється дати Україні зброю через своє переконання, що в цього конфлікту з Росією «немає військового рішення», і тому, що він хоче уникнути ескалації

Барак Обама пообіцяв Петру Порошенку допомогти не сучасною високоточною зброєю, а ковдрами й шоломами

Минуло вже тижні, відколи Президент України Петро Порошенко відвідав Вашингтон і зустрівся в Білому домі зі своїм американським колегою Бараком Обамою, а аналітики, американські та світові ЗМІ продовжують коментувати цей візит, акцентуючи увагу на тому, чому Обама відмовив Порошенкові у поставках американської зброї.

Як відомо, в своєму виступі перед обома палатами американського Конгресу, Петро Порошенко сказав сакраментальну фразу: «Війну ковдрами виграти неможливо». Він мав на увазі американську допомогу Україні в її протистоянні з Росією так званими нелетальними поставками, з допомогою яких можна трохи налагодити побут солдатів, дати їм захисне спорядження у вигляді бронезилетів і захисних шоломів, але не більше. Виграти такою допомогою війну з сильним й зухвалим агресором неможливо.

Джон Герbst, колишній посол США в Україні, а нині директор Центру досліджень Євразії в неурядовому аналітичному центрі «Атлантична Рада» (Atlantic Council), у якому, до речі, побував Петро Порошенко під час свого візиту до Вашингтону, у блозі на веб-сайті Atlantic Council називає слушними ключові месиджі виступу президента України у Конгресі.

Герbst погоджується з Порошенком у тому, що:

1. Анексія Росією Криму та окупація частини Донбасу становить небезпеку не лише для України, але й для Європи та Євразії загалом.

2. Якщо Кремль досягне успіху в Україні, він погрожує іншим сусідам, які мають російськомовне населення, зокрема, членам НАТО.

3. Для захисту України від подальшої агресії з боку Росії їй потрібна зброя від Сполучених Штатів та їхніх союзників.

Як вважає Герbst, небезпеку агресії з боку Путіна недостатньо розуміють на Заході, зокрема, у Вашингтоні. Санкцій недостатньо, щоб стримати Росію від подальшої агресії. Для того, щоб підвищити ціну агресії для Путіна, Захід повинен надати Україні зброю, військову допомогу та посилити оборону східних членів НАТО.

КОВДРИ ВІД ОБАМИ

Чи допоможуть Сполучені Штати Україні зброєю?

Цих агресорів перемогти тільки ковдрами неможливо

страції надати Україні необхідні їй засоби захисту, що відвадили б Кремль під подальшою агресією. Як у Палаті представників, так і в Сенаті є законопроекти, що могли б змусити адміністрацію надати Києву зброю, яку слід було надати ще кілька місяців тому. Сильний виступ президента України у Вашингтоні підвищує шанси на ухвалення цих законів. Проблема є те, що Конгрес пішов на канікули й збереться лише після виборів. Це виключає прийняття цих законів до листопада. Але, як вважає Герbst, навіть із затримкою вони стануть серйозною підтримкою для України.

Впливова американська газета The Washington Post у своєму редакційному коментарі нарікає на те, що президент України поїхав з Вашингтону, отримавши від Барака Обами значну словесну підтримку, але слабку реальну – таку, яка допомогла б йому відбити агресію Росії.

Видання іронізує, стверджуючи, що на емоційний виступ Порошенка у Конгресі з проханням про допомогу зброєю, а не «ковдрами», Обама відповів черговим вантажем ковдр – нелетальними засобами вартістю 46 млн. доларів. Замість протитанкових ракет

конфлікту. Більше того, ніхто не приховує й того, що Обама вважає подальше напруження у відносинах з Росією прямою дорогою до Третьої світової війни, розв'язати яку Путін може так само легко, як це зробив Адольф Гітлер, розв'язуючи Другу світову.

На жаль, слабка підтримка України з боку США та Європи дала змогу президенту Росії нав'язати власне військове рішення, оскільки він послідовно підвищував ступінь свого втручання. Через наступ російських військ Порошенко був змушений погодитися з перемир'ям, яке зафіксувало російський контроль над великою частиною Луганської та Донецької областей. Український парламент схвалив відповідним законом далекосяжні поступки, спрямовані на замирення з Путіним, який такі кроки вважає проявом слабкості.

The Washington Post не вірить у те, що російські війська буде виведено з території України, оскільки ані Москва, ані підтримуваний нею сепаратисти не поспішають виконувати умови перемир'я. А довкола Донецького летовища триває справжня битва з використанням не тільки російських танків, а й елітних частин збройних сил Росії.

Схоже, що президент Порошенко вже змирився з існуванням «замороженого конфлікту» у Східній Україні, і нині сподівається запобігти черговій агресії з боку Росії. Саме тому він хоче отримати допомогу від США. Навіть якщо українські військові не можуть завдати поразки Росії, перспектива значних втрат може відвадити Путіна від чергового наступу. Саме тому надії варто покладати на законопроект, схвалений у комітеті із закордонних справ Сенату. Він посилює санкції проти Росії та обіцяє Україні військову допомогу на суму 350 млн. доларів у 2015 році, включно зі зброєю, щоб відбити наступ російської бронетехніки. Конгрес повинен поспішити з ухваленням цього закону. Інакше може бути пізно.

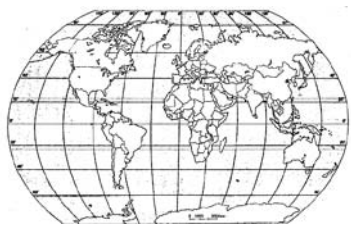
Свою точку зору стосовно поставок американської зброї Україні висловив і президент вільної правозахисної організації Freedom House Дейвід Креймер,

«Погляньмо на ситуацію, – каже він, – до цього часу США не надавали Україні озброєнь. Чи це зупинило Путіна? Ні! Він анексував Крим, дестабілізує ситуацію на Сході України. Утримання США від військової допомоги Києву нічого доброго не дало. Я розумію – хтось побоюється, що

надання зброї Україні розв'яже Путіну руки. Але я вважаю, якщо НАТО, США і Європа виявлять більше солідарності з Україною, Путін найімовірніше не піде на загострення і відступить. Звичайно, це ризикована тактика. Але мені здається – Путін максимально використовує чужі слабкості і відступає, коли відчуває сильний удар. Те ж саме було в Грузії. Наступ зупинився, коли з-за кордону повернулися грузинські миротворчі підрозділи і коли Сполучені Штати направили свій флот у Чорне море. Проблема в тому, що Захід чітко задекларував Путіну свої плани. Я б не розкривав всі карти, постійно повторюючи, що Україна не отримає зброї. Нехай би Путін здогадувався, на які кроки ми готові йти щоб зупинити його агресію».

Авторитетний сенатор, колишній кандидат в американські президенти Джон Маккейн розкритикував рішення президента Обами не надавати Україні військової допомоги. Про це він висловився відразу ж після візиту П.Порошенка до Вашингтону, про це ж він повторює й тепер: «Це ганьба, що адміністрація відмовляється надати Україні військову допомогу, яку вона відчайдушно потребує після того, як українську землю розчленував президент Путін і окупували російські війська. Україна бореться, щоб захистити свій суверенітет і територіальну цілісність, і, як сказав президент Порошенко в своєму зверненні до Конгресу, «ніхто не може виграти війну ковдрами». Президент Обама намагався виправдати свою відмову надати Україні бойову зброю, заявивши, що події в Україні не становлять прямої загрози США. Утім, криза в Україні – це не лише про Україну. Російська агресія загрожуює порядку в усьому світі та засадам Європи, вільної та мирної, для досягнення чого так багато зробили США та наші партнери після Другої світової війни».

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

Щонайменше 56 осіб дістали поранення й 89 були затримані під час масових акцій протесту в Гонконзі (Китай), які дістали назву Парасолькової революції. Поліція застосувала проти її учасників слізогінний газ, захиститися від якого протестанти могли тільки з допомогою парасольок, які вони взяли з собою від пекучого сонця. Саме тому ця акція протесту й дістала таку назву, а парасолька стала символом непокорі й опору. Затриманим пред'явили обвинувачення в незаконних зі-

браннях, безладах, захопленні урядових установ, хуліганстві, нападі на поліцейських та перешкоджанні їхньої діяльності.

Голова адміністрації Гонконгу Лян Чженьїн закликав протестувальників «негайно» припинити акції протесту, учасники яких незадоволені тим, що влада Китаю хоче проводити відбір кандидатів на виборах 2017 року в Гонконзі.

Влада материкового Китаю назвала протести незаконними й закликала адміністрацію Гонконгу взяти їх під контроль. Протестувальники ж закликають посади міста піти у відставку, однак він заявляє, що це буде кроком назад, стверджуючи, що демонстрації не змінять позиції Китаю щодо виборчої реформи.

«Засновники руху Оссіру Central неодноразово говорили, що якщо рух виходить

Керівництво комуністичного Китаю побоюється, що Парасолькова революція в Гонконзі може перекинутися й на інші регіони країни

з-під контролю, вони будуть закликати його зупинити. Я зараз прошу їх виконати дану суспільству обіцянку та негайно припинити цю кампанію», – сказав голова адміністрації Гонконгу Лян Чженьїн.

Демонстрації посилюються напередодні Дня утворення КНР – державного свята, що

відзначається 1 жовтня. У ніч проти 30 вересня десятки тисяч демонстрантів заблокували вулиці ділового центру Гонконгу. Керівництво комуністичного Китаю побоюється, що протести в Гонконзі можуть перекинутися на інші регіони Китаю й спричинити масштабну антикомуністичну револю-

цію, яка повністю змінить політичний ландшафт не тільки Китаю, а й всієї планети.

Незважаючи на те, що в Гонконзі розміщений гарнізон китайської армії, влада висловила впевненість у тому, що адміністрація анклаву самостійно впорається із ситуацією. Представник Управління у справах Гонконгу та Макао заявив, що Пекін «виступає категорично проти будь-яких незаконних дій, які порушують правопорядок і загрожують суспільному спокою, та повністю підтримує уряд Гонконгу».

Нагадаємо, що Велика Британія повернула Гонконг Китаю у 1997 році на умовах дотримання формули «одна країна – дві системи», яка має гарантувати збереження у Гонконзі свободи та прав на протест, яких позбавлені мешканці решти Китаю.

РЕФЕРЕНДУМ У КАТАЛОНІЇ ПОКИ ЩО СКАСОВУЄТЬСЯ

Референдум у Каталонії із запитанням до її мешканців «Чи бажаєте ви, щоб Каталонія стала незалежною державою?» переноситься щонайменше на п'ять місяців

Тисячі каталонців вийшли 30 вересня на вулиці Барселони в зв'язку зі згодою каталонського уряду дочекатися рішення Конституційного суду Іспанії стосовно референдуму в Каталонії.

Кілька тисяч зібралися перед міською радою Барселони, а також перед всіма іншими 946 муніципалітетами Каталонії. Демонстрації було зорганізовано громадськими організаціями – Каталонські національні збори та Omnium Cultural. Поліція розігнала акцію протесту перед мерією Барселони.

Як відомо, раніше президент Каталонії Артур Мас підписав декрет про проведення 9 листопада референдуму, на якому мало бути винесено питання про незалежність цього регіону Іспанії. Однак іспанський уряд оскаржив у Конституційному суді схвалений парламентом Каталонії указ про проведення 9 листопада референдуму про суверенітет автономії. Суд прийняв його у впровадження, що автоматично припиняє підготовку до референдуму. Підсумкове рішення може бути винесено лише через п'ять місяців.

Влада Каталонії хотіла провести референдум на кшталт того, який нещодавно відбувся у Шотландії, проте Мадрид виступає категорично проти. Прем'єр-міністр Іспанії Маріано Рахой заявив, що зробить усе, аби не допустити проведення референдуму, стверджуючи, що такий плебісцит не сумісний з іспанською Конституцією.

Невдоволених небажанням влади Іспанії надати регіону більше повноважень підбадьорив нещодавній референдум у Шотландії, який, втім, завершився поразкою прихильників відокремлення від Великої Британії. Багато з них розмахували шотландськими прапорами. Тим часом М.Рахой вже вкотре заявив, що «нікому й нічому не дозволить розділити Іспанію».

7,5 мільйона мешканців Каталонії становлять приблизно 16% населення Іспанії. При цьому регіон є одним із найзаможніших та промислово розвинених у країні. У ньому також популярним поглядом щодо власної незалежності. Сепаратистським поглядам сприяла економічна криза в Іспанії, хоча країна вже й оговтується від її наслідків.

ЗНАЙДЕНО ВАКЦИНУ ПРОТИ ЛИХОМАНКИ ЕБОЛА?

Учені з Таїланду заявили, що знайшли вакцину проти лихоманки Ебола, від якої у світі вже загинуло понад 3 тисячі осіб. Медики-дослідники з місцевого шпиталю Siriraj 2-го жовтня на прес-конференції представляють можливі ліки від Еболи. Втім, у Всесвітній організації охорони здоров'я (ВООЗ) зі скептицизмом поставилися до повідомлення з Таїланду, звертаючи увагу на те, що дослідження там велися зовсім з іншим вірусом, який може реагувати на вакцину зовсім не так, як реагує вірус Ебола.

ООН оголосила вірус Ебола загрозою людству. Повідомляється, що для проведення досліджень смертоносний вірус в Таїланд не привозили. Дослідження проводилися з родин-

Учені Таїланду заявили, що винайшли вакцину проти лихоманки Ебола, однак Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) ставиться до цього повідомлення зі скептицизмом

ним вірусом, що викликає геморагічну лихоманку.

Раніше в доповіді Центру з контролю і профілактики захворювань США повідомлялося, що кількість хворих смертельною лихоманкою Ебола при найгіршому сценарії до січня 2015 року може сягнути 550 тисяч – 1,4 мільйона осіб. 18 вересня стало відомо, що у Ве-

ликій Британії вперше провели випробування пробної вакцини від вірусу Ебола на людині. Президент США Барак Обама прийняв у Білому домі лікаря, який вилікувався від лихоманки Ебола з допомогою експериментальних ліків. 19 вересня в ООН прийняли рішення заснувати спеціальну місію боротьби з поширенням цього вірусу.

ГРІЗНА СИЛА ОНТАКЕ

Виверження вулкану на горі Онтаке (висота 3067 метрів) на кордоні японських префектур Нагано й Гіфу сталося вранці в суботу, 27 вересня. Виверження стало несподіванкою для 250 туристів, які в цей час перебували на горі, бо вона є популярним місцем для альпіністів-любителів.

На жаль, не обійшлося без жертв – 18 осіб загинуло, ще 28 осіб, чий стан оцінюється як тяжкий, було знайдено в районі виверження вулкану непритомними. Всього постраждалих від опіків, травм та отруєння газом налічується 68 осіб.

У пошуково-рятувальній операції бере участь тисяча фахівців з числа сил самооборони й рятувальних підрозділів пожежної охорони. Вперше з початку операції в ній бере участь і великий гелікоптер, котрий перекинув на місце ви-

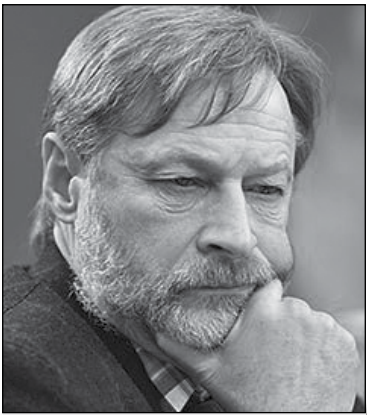
Жертвами вулкану Онтаке в Японії стали 18 осіб, ще 28 осіб було знайдено рятувальниками непритомними. Всього ж від виверження постраждало 68 осіб

верження 180 рятувальників. Станом на 30 вересня, вулканічна активність на горі Онтаке знизилася, але не припинилася. Це помітно ускладнює роботу рятувальників: вони кілька разів змушені були згорнути пошуки постраждалих через скупчення в повітрі токсичних газів, а також через загрозу повторного виверження.

Головне метеорологічне агентство Японії встановило третій за п'ятибальною системою рівень небезпеки на горі Онтаке. Це означає заборону на наближення до підніжжя вулкану й підйом на саму гору.

За матеріалами зарубіжної преси підготував Андрій Гурин
Фото AP

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника:

Дмитро ОРЕШКІН – відомий російський політолог і політгеограф. Народився 27 червня 1953 року в Москві. Вищу освіту здобув у Московському державному університеті, закінчивши географічний факультет й аспірантуру Інституту географії АН СРСР. Кандидат географічних наук. Працював у наукових установах, брав участь в міжнародних експедиціях Великим шовковим шляхом, з метою порятунку Аральського моря та ін. В 1989-1990 роках займався науковим забезпеченням міжнародних телевізійних проєктів для ЮНЕСКО, Британської телерадіокомпанії BBC, американського телеканалу ABC, японського NHK. Співзасновник аналітичної групи «Меркатор». Співпрацює з російськими телеканалами й газетами. У 2001 році був визнаний в Росії «Людиною року». Виступає з різкою критикою політики Путіна стосовно України. Мешкає й працює в Москві.

– Дмитре Борисовичу, нещодавно Ви брали участь у Марші миру в Москві. Поділіться враженнями, будь ласка, – яка атмосфера була, як поводити себе московська поліція, а головне, скільки прийшло народу? За офіційною інформацією, не більше п'яти-семи тисяч...

– Народу було набагато більше, ніж звичайно. Я – професійний географ, нас учили лічити чисельність оленячих стад за доволі простою технологією. Площа проспекту Сахарова – 18 тисяч квадратних метрів. За поліцейськими підрахунками, на одному квадратному метрі в середньому поміщається дві людини. Оскільки весь проспект Сахарова був заповнений до щенту, то по ньому пройшло від 25 до 40 тисяч осіб. Ну, а де-факто – процентів на 20 більше. Так що тисяч 50 на цьому антипутінському марші було точно. Але після кожного маршу влада називає цифру «5-7 тисяч». Я не розумію, навіщо брехати? Кого вони хочуть переконати – нас чи своє керівництво? Або вони бояться казати правду, тому що в порівнянні з минулими мітингами виявиться, що кількість учасників маршу зросла в десятки разів, або самі себе заспокоюють, або це інформація для тих, хто ніколи не бував у Москві й не бачив проспекту імені Сахарова.

Погода була чудова. Люди йшли навіть з дитячими колясками. З вікон нам махали руками, вітали. Судячи з фотографій, подекуди були вивішені прапори «Донецької народної республіки», але учасники маршу, які були налаштовані на солідарність з воюючим народом України, на них не зважали. В натовпі опинилися якісь дужі хлопці з георгіївськими стрічками на рукавах, хтось з них пов'язав їх собі на кулак і ним розмахував. Але цих, зі стрічками, люди просто ввічливо обходили. На виході з метро стояла група похмурих людей з чорно-жовто-гарячими прапорами, але їх просто не помічали, як електричний стовп. Все відбулося дуже

Марш миру в Москві. 21 вересня 2014 р.

УКРАЇНА-РОСІЯ: ПОГЛЯД З МОСКВИ

Такі плакати на Марші миру можна було побачити повсюдно

весело, з дотепними плакатами, фотографіями, гаслами. На спині в одного джентльмена, наприклад, було написано: «Богородице... ну, ти в курсі».

– В тему нашумілого панк-молебня «Богородице, Путіна прожени!», влаштованого групою Pussy Riot?

– З Pussy Riot влада зробила такий же зручний символ, котрий завжди тепер використовуватимуть проти неї ж самої. А взагалі, атмосфера на марші склалася дуже дружня, та й поліція поводити себе коректно. Інша справа, що великої віддачі від нього не буде. Ситуація в Росії нині дуже й дуже радянська. Суспільство розділилося на дві складові: 80 відсотків громадян Росії підтримують політику Путіна, 20% – ні. Але й це, до речі, багато. Згадайте 1968 рік, коли з протестом проти введення радянських танків до Чехословаччини на Червону площу в Москві вийшло всього семеро сміливців. В тому

числі й Валерія Новодворська, і поетеса Наталія Горбаневська, котра прийшла під стіни Кремля з маленьким сином. Їм всім тоді дісталося від КДБ – їх били, примусово «лікували» в психлікарнях. Сім осіб, а сьогодні – десятки тисяч, обурених введенням російських танків, тільки тепер вже в Україну. Кремлівська політика не змінилася, зате змінюються люди...

І все-таки більшість росіян думають не головою, а якоюсь іншою частиною тіла, і поки туди їх смажений півень не дзьобне, їм здаватиметься, що ситуація відповідає телевізійній картинці, котра в них перед очима з ранку до ночі. Цей смажений півень підкрадається дедалі ближче і скоро почне дзьобати, і доволі боляче. Але поки що вони живуть у світі вигаданої реальності і впевнені в тому, що світовий імперіалізм пожирає Україну й тепер добирається до Росії. Київ в їхній уяві захоплений «фашистами», котрі знищують російську культу-

ру. Для того, щоб думати інакше, їм треба просто побувати в Києві і все побачити на власні очі. Але хто їхатиме? Набагато простіше повірити на слово брехливим журналістам.

– Дмитре Борисовичу, Вас знають в Росії й далеко за її межами як прекрасного публіциста. Ви ведете блог, друкуєтесь в російських газетах і, напевно ж, знайомі з багатьма російськими журналістами. Чим можна пояснити тотальну брехню, котру виливають вони на людей? Причому брехню свідому, адже ті, хто її виливає, знають, що брешуть. Але все одно маніпулюють свідомістю людей, забувши про професійний обов'язок нести людям правду і тільки правду, продаючи душу сатані.

– Журналісти федеральних телеканалів заробляють великі гроші. За ці Юдині срібняки вимагають брехати, і вони брешуть. Згадайте п'єсу Шварца: «Мене цьому вчили. – Всіх

вчили, але чому саме ти, сучий сину, виявився найдібнішим учнем».

– Убити дракона в собі не кожний може. Точніше, не кожний хоче...

– Так, багато російських журналістів виявилися відмінниками в цій школі підлості, за що їм Путін щедро платить. Колись вони були цікавими особистостями, тепер же стали багатіями. Тобто, за гроші й розкіш продали душу дияволу. Я, наприклад, не отримую ані копійки за свої блоги, але їм і в голову не приходить, що можна працювати не тільки за гроші, що є якісь більш важливі речі, ніж захмарні грошові гонорари. Чесно скажу, мені їх шкода. Михайло Леонтьєв свого часу був цікавим журналістом, а нині він опустився до рівня Пушкова – зятятого платного пропагандиста спочатку в СРСР, а тепер у путінській Росії. Пристойними людьми були колись і Дмитро Кисельов, і Михайло Хазін... Я вже не кажу про керівників телеканалів. Але грішна й слабка людина. Побачить султанські хорони в якогось олігарха, коли його запрошують брати інтерв'ю, і вже не може ані спати, ані їсти. От би й мені так! І починає з усіх сил холуйствувати, годити, запобігати, вилизувати. А раптом помітять і візьмуть туди, де гроші й хорони, хорони й гроші. Не розуміє, що міняє душу на мамону, що настане час і ті срібняки пектимуть йому руки, а ті хорони він сам захоче спалити, аби й сліду їхнього не зісталося. Але то буде вже перед самою смертю, та й то не в усіх.

Коли тобі платять дуже великі гроші, важко зберегти свою незалежність. Вони самі себе, аби притлумити голос совісті, переконують, що працюють на велику Росію, що навіть своєю брехнею допомагають відроджувати «руський мир», а влада за це нагороджує їх орденами. Насправді ж вони руйнують себе. Я їм не суддя, але особисто мені з ними спілкуватися бридко, тому я порвав з ними будь-які стосунки.

Все це дуже скоро закінчиться, і тоді, подібно до радянських журналістів типу Генріха Боровика, вони розповідатимуть байки, як своєю діяльністю наближали розпад системи, і знову стануть раптом великими демократами. Пригадуєте був такий відомий радянський журналіст Мелор Стуріа? Він спочатку обплывував Америку, як тільки міг, а потім, коли Союз розвалився, залишився в тій самій Америці, яку обплывував, на постійне проживання, користуючись всіма благами американської соціальної системи. Це такі люди. Вони були, є і будуть. Жадність, підлість, продажність – вічні супутники гріховних людей.

– Ви сказали, що 80 відсотків росіян вірять Путіну й тому, що Україну треба рятувати від «фашистів», а тому місія Росії «шляхетна». Але чому приховують тоді, що російські солдати й найманці воюють на Сході України? Чому приховують, що тисячі з них покладали свої голови у сутичках зі Збройними Силами України? Навіть ховають їх таємно, щоб ніхто нічого не знав і не написав. Де логіка?

– Вони справді вважають, що захищають від «піндоського», як вони висловлюються, маючи на увазі американців, рабства цю дурочку Україну, котра відмовляється в братерському союзі Путіна будувати світле соціалістичне минуле, і тепер Захід змусить її мити унітази. Тому «русские витязи» в брудних спортивних штанах з лампасами їдуть захищати братерський народ. У тому-то й особливість радянської людини, що вона завжди ірраціональна. Вона завжди в щось вірить і не хоче думати, тому що роздуми, як вона вважає, цю віру можуть зруйнувати. Колись вірили в товариша Сталіна, що він піклується про народ. Звідки це було відомо? В газетах і по радіо казали. Цю віру, бо іншої, справжньої віри в Бога в ній не було, радянська людина несла з собою до останнього подиху. Сьогодні ми спостерігаємо те саме. Коли ти намагаєшся заперечувати раціональними аргументами, сьогоднішня російська людина, яка в душі залишилася абсолютно радянською, запитує у відповідь: «А тобі що, Вікторія Нундланд пірижки обіцяла?» Або: «Та ти просто націонал-зрадник, продався за піндоські гроші, суко!» З цими людьми не виходить розмовляти раціональною мовою. Сила путінської пропаганди якраз і полягає в тому, що вона спирається на ірраціональні докази. Коли кажуть, що українська армія відвойовує Слов'янськ тому, що там велетенські поклади сланцевого газу, і син якогось американського сенатора вклав в його видобуток гігантські гроші, це смішно слухати. Ну, відвоювали – а далі що? Хто тепер займатиметься там сланцевим газом хоча б у найближчі два роки? Те саме і зі збитим малайзійським «Боїнгом» – адже всім зрозуміло, хто збив, звідки і якою зброєю. Але люди в московському метро розповідають одне одному, що українці хотіли збити літак Путіна, який летів з Варшави, але в малайзійського «Боїнга» виявилося подібне розфарбування, тому-то й збили

його. Задуматися про те, що на відстані 10 тисяч метрів взагалі не видно ніякої фарби, ніхто навіть не намагається. Сперечатися з ними – це все одно, що читати лекцію про теорію відносності в палаті для божевільних.

– Звідки така махрова ту-пість?

– Я до російського народу ставлюсь з повагою. Як і в будь-якого іншого народу, в нього теж є «голова», а є «тіло», від якого відділили людей найбільш яскравих, здатних формулювати ідеї і їх втілювати. «Голову» нині помістили в холодильник, а «тілом» маніпулює

мити плечі, доволі важко утриматися від такої «дешевки». Росія не утрималася.

– Так, але якщо хочеш знати правду, «праску», з якої дістаєш інформацію, можна просто вимкнути. Всього один порух комп'ютерної «мишки» – і з вигаданої реальності легко перейти у справжню: дивись, читай, слухай, думай...

– А багато якраз не хочуть вилізати з цих комфортних рамок, котрими обмежував Радянський Союз, великий і могутній. Я спілкувався з донецькими хлопцями, які мріють про Новоросію, котрі, по

жупелом, і мені за це соромно. Як можна любити того, хто вломлюється до твого дому й наводить там свої порядки?! Що заробили, те й отримали. А могли отримати ще більше, якби Україна без бою не здала Крим.

Україна, котра ще зовсім недавно була лояльним сусідом, стала ворогом. Тепер вона назавжди йде в Європу, а Росія залишається в міжнародній ізоляції. Радітиме тільки тому, що «Крим – наш». Але для того, щоб це зрозуміти, треба хоча б на тиждень висунути голову з телевізора, а на такий подвиг здатний не кожний.

Мінські домовленості призвели до ухвалення Верховною Радою закону, який фактично створює російські анклав на українській землі

Кремль. Те, що нам показують по телевізору, – це рефлекторні корчі тіла, позбавленого голови. Коли Німеччина аплодувала Гітлеру, хіба німці були тупі? Німці, які дали світові Гете, Гейне, Гегеля, Канта? Велика нація, але на що перетворила її фашистська пропаганда буквально за п'ять років? Те саме відбувається нині і з Росією. За три покоління в радянської людини склалася своя картинка світу, і путінська пропаганда апелює до цих шаблонів, всотаних з молоком матері.

– Але в Росії ж були Пушкін, Карамзін, Тютчев, Толстой, Достоевський... Політичні погляди мислячих людей могли не в усьому збігатися, але це була справжня російська еліта, в найвищому розумінні цього слова. А нинішня російська еліта – це хто?

– Група товаришів, котра за кремлівським муром розподіляє нафто-газові гроші. В тому, що нині відбувається в Росії, насамперед їхня вина. Але в Росії є ще й ті 50 тисяч, котрі вийшли на Марш миру. Так, їх називають націонал-зрадниками, таких, як вони, звільняють з роботи, їм зривають концерти, як Андрію Макаревичу, який різко осудив путінську агресію проти України. Це, звісно, не 1937-й рік, але не всім під силу витримувати такий пресинг. Стосовно ж інших, то російський народ завжди за кимось йде. Про це ще Пушкін писав: «Пасіться, мирні народи, вас не розбудить честі клич...» Коли тобі з кожної праски розповідають, що ти представник великого народу і що твоєї країні загрожує США чи Європа, підбираючись до нас через Україну, і ти повинен розпрямити

Не справдилися прогнози головного путінського ідеолога Дугіна, який запевняв свого боса, що до зими Україна перетвориться на ще одну російську губернію

суті, хочуть повернутися в СРСР. Їм здається, що в Радянському Союзі жилося добре – мабуть, так і було, тому що шахтарі в радянські часи заробляли дуже непогані гроші. Про те, що це був наслідок спеціальних фінансових процедур, оскільки вугілля коштувало дешево і видобуток його був планово-збитковий, вони не знають або не хочуть знати. А гроші платили непогані – по 800 рублів щомісяця, тоді як професор у Москві заробляв 250. На Донбасі думають, що так, як жили шахтарі, жила вся країна. Тому Новоросія тільки й чекає сигналу, щоб піднятися й крокувати в «руський мир». Але мені здається, що цю ставку програно. Адже ніколи ще до Росії не було такої лютої ненависті – заслуженої, адже це путінські «соколи» заварили всю цю кашу й пролили стільки крові. Росіяни знову стали

– Ви вважаєте, що ставка на Новоросію програна. Але як би не називалися території Донбасу, які отримали особливий статус, в них сьогодні командують люди, котрим Росія платить, дає вказівки, що робити і як. Хіба це не перемога Путіна?

– Я не став би оцінювати цю ситуацію з точки зору перемоги чи поразки. В Європі до Першої світової війни було всього 15 держав, перед Другою світовою їхня кількість збільшилася вдвічі, а нині їх вже більше 50. Точну цифру назвати не можна, оскільки не зрозумілий статус Північного Кіпру, наприклад, чи Абхазії. Є загальна тенденція до роздроблення держав. Чехословаччина мирно розділилася на Чехію й Словаччину. Югославія також поділилася на кілька республік, хоч і не мирним шляхом. Але результат – такий самий. Візьміть Німеччину

– там кожна з федеральних земель наділена дуже високими повноваженнями, і влада піклується про мешканців кожної з них. Але якщо влада від якогось регіону вчасно не ухвалює адекватних управлінських рішень, регіон відстає й деградує, люди звідти тікають. Деградація територій – це не теорія, а науковий факт.

– Ви вірите, що наші народи колись помиряться й будуть народами-братями?

– Якщо це й станеться, то дуже й дуже нескоро. Занадто багато Путін доклав зусиль, щоб наші народи надовго стали ворогами. В Росії сьогодні на повному серйозі розповідають, що у Львові людину, яка заговорить по-російськи, можуть повісити, і багато в це вірять. Біда в тому, що російські політики мислять категоріями сталінської епохи: чим більше у нас територій під контролем, тим ми сильніші й багатші. Але в ці території, аби вони не загнівали як Придністров'я чи Абхазія, потрібно вкладувати інвестиції. Наші ж політики на чолі з Путіним думають тільки про те, як би відтяпати територію, а не про те, як її розвивати. Гадаю, вони й Крим не «перетравлять», як не «перетравлять» Придністров'я, Абхазію й Південну Осетію, які так і залишилися «чорними дірами». Як не гірко це констатувати мені, як громадянину Росії, моя країна нині перебуває в стані безумства. Причому буйного.

– Подейкують, що Путін у своєму оточенні потирає руки й хизується, що він переміг у протистоянні з Україною. А як Ви вважаєте?

– Все якраз з точністю до навпаки. Спочатку обламалися його амбіції із залученням всієї України до Євразійського союзу. Потім була спроба захопити Крим, яка вдалася, оскільки Україна з незрозумілих мені причин не чинила жодного спротиву, коли «зелені чоловічки», послані Путіним, почали захоплювати її землю. Але Крим – це така собі валіза без ручки, тому що до нього необхідна дорога сухоходом, вода, електрика... Всього цього немає. Потім у хворому мозку Путіна виплила ідея Новоросії, але цього разу Росія дістала по морді. Замість восьми регіонів, первісно намальованих на мапі путінських «стратегів» Дугіна й Затуліна, залишилася невеличка частина Луганської й Донецької областей. Саме за цю територію Путін і зачепився. Тільки дуже наївні люди можуть думати, що він ці землі добровільно віддасть. Треба зовсім не знати, хто такий підполковник КГБ Путін, щоб в таке повірити. І президент Порошенко робить велику помилку, зголошуючись на існування путінських анклавів на українській землі. З них Путін, заливавши рани й дочекавшись ослаблення санкцій, посує далі. Але дійде він тільки до свого кінця, бо за Україною правда, а значить з нею Бог.

Україні буде нині й болючіше, і холодніше, але в неї є великий шанс довести, що вона на правильній дорозі. У Путіна ж такого шансу немає, тому що він дивиться в минуле.

Інтерв'ю провела
Тетяна Орел
Фото з сайту
www.grani.ru

В УКРАЇНІ

ПЕТРО ПОРОШЕНКО: «УКРАЇНА ЗАЛИШИТЬСЯ УНІТАРНОЮ ДЕРЖАВОЮ»

Питання територіальної цілісності України на порядку денному не стоїть, Україна залишиться унітарною. Про це 29 вересня заявив президент України Петро Порошенко в інтерв'ю телеканалу «1+1».

«Я можу вас запевнити, що ані питання суверенітету, ані територіальної цілісності, ані незалежності України не стоять на порядку денному. Україна є й буде єдиною державою. Ніякої федералізації, Україна буде соборною й унітарною державою!», – наголосив П.Порошенко.

Окремі райони Донецької й Луганської області отримують «особливий режим» місцевого самоврядування, а особи, що брали участь у самопроголошених органах «ДНР» і «ЛНР» чи незаконних збройних формуваннях, підлягають амністії. Відповідні закони ухвалила Верховна Рада України 16 вересня. Прибічники цих законів стверджують, що завдяки такому компромісу вони відвернули щонайменше широкомасштабну громадянську війну, щонайбільше – Третю світову. А критики кажуть, що закони легалізують російську окупацію й терористичні збройні угруповання; при цьому саме Україна, а не Росія бере на себе зобов'язання фінансувати ці території за відсутності реального контролю над ними.

Росія, яку Київ та Захід звинувачують в агресії проти України, неодноразово заявляла, що Україна має запровадити федералізацію.

ЗА ЧАС ТАК ЗВАНОГО ПЕРЕМИР'Я БОЙОВИКИ ТА АРМІЯ РФ ОБСТРІЛЯЛИ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИКІВ БІЛЬШЕ ТИСЯЧІ РАЗІВ

Російські військові та бойовики не припиняють обстріл позицій сил АТО під час так званого перемир'я. За цей час зафіксовано велику кількість випадків артилерійських та ракетних обстрілів позицій українського війська та добровольчих батальйонів у зоні

АТО. Найбільш напружена ситуація зберігається у районі Донецька, Мар'їнки, Нікішиного, Щастя, Сміливого. Про це повідомив

керівник Центру військово-політичних досліджень Дмитро Тимчук на своїй сторінці у Facebook. «Російсько-терористичні війська продовжують активні наступальні дії та обстріли позицій українських військ», – написав він. Експерт зазначив, що загальна кількість обстрілів бойовиками та російськими військами позицій українських військ з моменту оголошення двостороннього режиму припинення вогню перевищила 1 тисячу.

НА ДОНБАСІ Є КОНЦТАБОРИ ТА МІСЦЯ МАСОВОГО РОЗСТРІЛУ УКРАЇНЦІВ

Поблизу Донецька та інших міст на Сході України є концтабори та місця масових розстрілів і катувань українців. Про це 29 вересня повідомив голова СБУ Валентин Наливайченко в ефірі телеканалу «112 Україна».

На Луганщині затримали трьох бойовиків, причетних до цих катувань та розстрілів мирних жителів. «Українська влада чітко розуміє законність своїх дій і долю кожної окремої людини. З іншого боку, ми часто маємо справу з людьми, які приховують, що на території поблизу Донецька та інших українських міст є концтабори, приховують місця масових катувань та розстрілів українських громадян, здійснених терористом Гіркіним (Стрелковим) та іншими, які нині втекли й переходять на територію Росії», – заявив В.Наливайченко.

РОСІЯ СТЯГУЄ ДО КОРДОНУ З УКРАЇНОЮ НОВІ ВІЙСЬКА

Росія стягує до кордону з Україною нові військові підрозділи своїх збройних сил.

Про це під час брифінгу у вівторок, 30 вересня, повідомив речник Інформаційного центру РНБО В.Лисенко.

«У Ростовській області з'явилися нові російські підрозділи. Йдеться про 100-ту окрему розвідувальну бригаду з Північної Осетії, розвідувально-диверсійні групи зі складу 2-ї окремої бригади спеціального призначення ГРУ ГШ ЗС РФ (з Псковської області) та 22-гу бригаду спецназу, що підпорядковується головному розвідувальному Генштабу ЗС РФ», – сказав Лисенко.

У понеділок, 29 вересня, на ділянці кордону під Маріуполем в районі населених пунктів Ялта–Талаківка на висоті до 1500 метрів було виявлено 1 безпілотник, який повернувся на контрольовану терористами територію. Крім того, у прикордонних з Україною районах Російської Федерації фіксується

різке погіршення криміногенної ситуації, що пов'язано із виїздом до Росії бандитів-дезертирів, представників непідконтрольних нікому терористичних банд, контрабандою та збутом накраденого в Україні майна.

СБУ ЗАВАДИЛА ВИКРАДЕННЮ В РОСІЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ЛІТАКА

Служба безпеки України завадила спланованому російськими спецслужбами викраденню на територію РФ українського військового літака-розвідника СУ-24М. Про це 30 вересня повідомляє прес-служба СБУ.

22 вересня ц.р. затримано завербованого російською військовою розвідкою для виконання цього завдання громадянина України «К», 1970 р.н., заступника командира авіаційної (розвідувальної) ескадрильї, який брав участь у проведенні АТО. СБУ встановила, що залучення українського військовика до реалізації злочинних намірів російські спецслужби здійснювали у кілька етапів. У тому числі шляхом погрозу фізичного насильства стосовно членів родини льотчика. На виконання завдання російської спецслужби льотчик повинен був у ході виконання бойових польотів у зоні АТО здійснити викрадення бойового літака, посадивши його на російському військовому летовищі поблизу міста Курськ.

Для виведення викраденого літака на летовищі посадки «К» мав зустріти російський літак. У разі неможливості посадити літак на визначене летовище через загрозу застосування засобів ППО пілот повинен був катапультиватися над територією РФ. Контроль СБУ своєчасно викрила злочинні наміри та унеможливила їх реалізацію шляхом усунення «К» від польотів. Нині ведеться слідство.

У ХАРКОВІ ПОВАЛИЛИ ПАМ'ЯТНИК ЛЕНІНУ

28 вересня у Харкові патріотично налаштовані демонстранти повалили найбільший в Україні пам'ятник Леніну. Про це на своїй сторінці у Facebook повідомив радник міністра внутрішніх справ Антон Геращенко. «Ленін щойно

впав! При демонтажі пам'ятника ніхто не постраждав», – написав він.

Перед цим А.Геращенко повідомив, що голова Харківської області Ігор Балута підписав розпорядження про офіційний демонтаж пам'ятника Леніну на площі Свободи в Харкові.

Керівник МВС Арсен Аваков, своєю чергою, повідомив у Facebook, що він лише дав команду правоохоронцям забезпечувати безпеку громадян, «а не ідола».

«Ленін? Нехай падає... Лише, щоб люди не постраждали. Щоб негідники не скористалися бурею емоцій харків'ян, не використали це для чергових сутичок. Дав команду міліції забезпечувати виключно безпеку людей, а не ідола. У зв'язку з виходом розпорядження голови ОДА про знесення пам'ятника, дав команду припинити кримінальну справу про його пошкодження», – наголосив Аваков.

У неділю, 28 вересня, в Харкові відбувся Марш за єдність України. В акції взяли участь кілька тисяч осіб. Вони несли в руках прапори Харкова, синьо-жовті та червоно-чорні стяги, символіку партій «Батьківщина», «Свобода» та «Правого сектора». Колона пройшла від Дзеркального струменя по вулиці Сумській до площі Конституції. Учасники маршу співали українських пісень, гімн України, кричали образливі вигуків на адресу Путіна.

ЦВК ЗАВЕРШИЛА РЕЄСТРАЦІЮ КАНДИДАТІВ У ДЕПУТАТИ

Центральна виборча комісія, згідно з календарним планом, завершила реєстрацію кандидатів у народні депутати в одномандатних виборчих округах, зареєструвавши 3468 кандидатів. Про це повідомили в прес-службі ЦВК.

Зокрема, на засіданні 30 вересня було зареєстровано 13 кандидатів у народні депутати від 8 політичних партій та 309 самовисуванців. Водночас, в адміністративних судах знаходиться ще низка судових позовів осіб, яким вона раніше відмовила в реєстрації.

Таким чином, загалом зареєстровано 3468 кандидатів у народні депутати в одномандатних виборчих округах. З них 2087 самовису-

ванців та 1381 кандидат в народні депутати – від партій.

Нагадаємо, дострокові парламентські вибори в Україні призначено на 26 жовтня.

Загалом ЦВК утворила 213 окружних виборчих комісій. Як відомо, загальна чисельність мажоритарних округів – 225, 12 із них припадають на Крим.

ЯК УКРАЇНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ПРИЙШОВ ДО БОГА

Президент України Петро Порошенко розповів про свій шлях до церкви й Бога. Це сталося 28 вересня під час його виступу в ефірі телеканалу «1+1».

«Кожну людину до Бога приводить своя подія. Для мене це була смерть мами, і я просто відчув необхідність цього, коли всю ніч провів у храмі Божому, біля домовини, в якій лежала мама. Тоді всередині в мене все перевернулося. Я відчув гостру потребу вірити й ходити до церкви, молитися, просити в Бога підтримки», – відзначив Петро Порошенко і додав, що молитися Богові щодня, дотримуючись всіх постів. «Важливо, щоб людина знайшла свою дорогу до Бога, свою дорогу до храму, свою дорогу до молитви», – сказав президент.

МИСТЕЦТВО, ЩО РЯТУЄ

Третього жовтня у «Мистецькому арсеналі» в Києві стартує добродійний проект «Мистецтво, що рятує», реалізований спільно АТ «Ощадбанк», НКММК «Мистецький арсенал» та ГО «Волонтерська сотня «Добровольці». Виставка презентує твори сучасного українського мистецтва від провідних

митців, що пожертвували їх на лікування військовиків, поранених під час АТО. Всі вони потребують нашої допомоги, щоб придбати дорогі протези та медичні препарати, отримати вартісне лікування за кордоном, належний медичний догляд, пройти необхідну реабілітацію. Кожна продана картина з виставки – це реальна адресна допомога конкретному бійцю, яка надійде на його особистий рахунок, спеціально відкритий в Ощадбанку.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

В АМЕРИЦІ

БАРАК ОБАМА: «СВІТ НЕ ДОЗВОЛИТЬ ОДНОМУ ПОЛІТИКУ ВСТАНОВЛЮВАТИ СЕРЕДНЬОВІЧНІ ПРАВИЛА ГРИ»

Ущотижневому зверненні до народу президент США Барак Обама заявив 27 вересня про роль Америки в об'єднанні глобальних зусиль із приборкання «російської агресії в Україні». Він наголосив, що Росія й без військових зусиль з боку міжнародного співтовариства заплатить за свою агресію велику ціну. Американський президент підкреслив, що надворі не XV століття, а XXI, й світ не дозволить одному політику встановлювати середньовічні правила гри на міжнародній арені.

У своєму зверненні Обама також заявив, що Сполучені Штати, як і раніше, є силою, що стабілізує ситуацію в світі. Він зауважив, що люди всього світу чекають від США лідерства. За словами Обами, «американське лідерство є однією з констант у нинішньому нестабільному світі». «Ми приймаємо цю відповідальність», – наголосив він.

Також президент США відзначив, що Сполучені Штати мобілізовані на розв'язання найбільш нагальних світових проблем та підкреслив провідну роль Америки в мобілізації світової спільноти і здійсненні міжнародної кампанії з метою «порушити життєздатність і, зрештою, знищити радикальне угруповання «Ісламська держава»».

ВІЙНА ПРОТИ «ІСЛАМСЬКОЇ ДЕРЖАВИ»

Спікер Палати представників Американського Конгресу Джон Бейнер вважає, що президент США Барак Обама має отримати дозвіл від законодавців США для бомбардувань позицій бойовиків так званої Ісламської держави Іраку та Леванту (ІДІЛ).

«Президент не зробив цього. Він вважає, що він має повноваження в рамках існуючих резолюцій. Я думаю, що в нього є повноваження, щоб віддавати подібні накази. Але, я вважаю, що на такі речі треба отримати дозвіл Конгресу», – заявив Бейнер. Кілька тижнів тому подібну

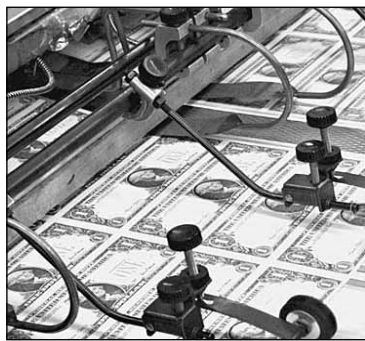
точку зору озвучив голова Комітету у закордонних справах Сенату, демократ Роберт Менендес.

Навіть якщо офіційний запит і надійде з Білого дому, Конгрес навряд чи його розгляне до закінчення виборів до Конгресу 4-го листопада. А тим часом повітряні удари по той бік океану тривають. «Спільно з Францією ми завдали понад 200 повітряних ударів в Іраку проти ІДІЛ. З нашими арабськими партнерами ми завдали 43 повітряні удари в Сирії», – заявив 30 вересня міністр оборони США Чак Гейгел. Він зазначив, що дедалі більше союзників США по НАТО приєднуються до кампанії, мета якої ліквідація «Ісламської держави».

ВАШИНГТОН ВИДІЛИВ ДОДАТКОВУ ФІНАНСОВУ ДОПОМОГУ ДЕЯКИМ КРАЇНАМ, СЕРЕД ЯКИХ І УКРАЇНА

Президент США Барак Обама доручив держсекретарю Джону Керрі визначити необхідність виділення додаткової допомоги в розмірі \$123 млн. для десяти країн, у тому числі й для України. Про це офіційно повідомили в Білому домі.

При цьому уточнюється, що цілкове призначення допомоги полягає в забезпеченні підтримки України, Тунісу, Гондурасу, Сальвадору, Гватемали, Коста-Ріки, Панамі, Нігерії, Албанії та В'єтнаму.

Як повідомлялось, уряд США ухвалив рішення про допомогу українським військовикам на суму 116 мільйонів доларів у вигляді обладнання та навчання в питанні контролю кордону. Україна також отримує від США \$34 мільйони в рамках програм сталого розвитку економіки.

ЗЛОВМИСНИК, ЯКИЙ ПРОНИК ДО БІЛОГО ДОМУ, ВИЯВИВСЯ ВЕТЕРАНОМ ІРАКСЬКОЇ ВІЙНИ

Установлено особу зловмисника, який 19 вересня перестрибнув через огорожу довкола Білого дому й з ножом проник до резиденції Президента США, де його затримав агент Секретної служби. Президент разом з родиною в цей час перебував у своїй заміській резиденції в Кемп-Девіді. Порушником виявився 42-річний американський ветеран Омар Гонсалес. Його свого часу було нагороджено медаллю за Іракську кампанію, він служив на Близькому Сході з 2006 по 2008 рік. Всього ж перебував на службі у Збройних Силах США 15 років – з 1997 по 2012 рік.

За повідомленням федерального прокурора США, Гонсалес проник на територію резиденції

президента з метою, як він заявив, «донести до президента важливу інформацію». Поліція Вашингтона повідомила, що в автомобілі Гонсалеса знайшли 800 набоїв. Велике журі федерального округу Колумбія вже пред'явило О.Гонсалесу обвинувачення в скоєнні злочинів, за які його може бути засуджено до 10 років позбавлення волі. Тим часом, стосовно цього інциденту 30 вересня відбулися слухання в Конгресі. На запитання законодавців відповідала директор Секретної служби США Джулія Пірсон, яка визнала, що її організація не впоралася з місією захисту Білого дому. У наступного дня після слухань вона змушена була подати у відставку.

ПЕРШИЙ ІНФІКОВАНИЙ В США ВІРУСОМ ЕБОЛА МІГ ЗАРАЗИТИ ВСЮ СВОЮ РОДИНУ

Перший інфікований вірусом Ебола в США звернувся по допомогу тільки через шість днів після повернення в країну з Ліберії. Потенційно він міг заразити всіх членів своєї родини й багатьох інших людей. Про це повідомило Міністерство охорони здоров'я США.

«Безумовно, що інфікований міг поширити захворювання. Ми про це довідаємося найближчими тижнями. Однак, я не сумніваюся, що ми зупинимо поширення вірусу в США, якщо таке станеться», – заявив директор центру контролю й профілактики захворювань в США доктор Томас Фріден. Він також повідомив, що особисто сповістив про цей випадок президента США Барака Обаму.

Інфікованого чоловіка та членів його родини терміново помістили на карантин в один із шпиталів Далласа (штат Техас).

АРГЕНТИНА-США: ТЕРТЯ НА ГРУНТІ БОРГІВ

Аргентина веде судові розгляди в судах Сполучених Штатів з фондами, які викупили її боргові зобов'язання після дефолту 2001 року за заниженою вартістю.

У липні суддя Томас Грієса постановив, що Аргентина не може почати виплату держборгу до того часу, поки не буде повністю погашено заборгованість перед двома інвестфондами.

Перед цим посол Аргентини в ООН написав листа держсекретарю США Джону Керрі, в якому попередив, що будь-які рішення судів США, які створюватимуть перешкоди для реструктуризації боргу Аргентини, стануть втручанням у внутрішні справи країни.

Після дефолту 2001 року Аргентина домовилася з більшістю кредиторів про виплати частини своїх боргів. Але два хедж-фонди – NML Capital і Aurelius Capital Management – поставили вимогу виплатити борг у розмірі 1,5 млрд. доларів у повному обсязі та звернулися до суду, щоб не допустити виплати Аргентиною реструктурованих боргових зобов'язань. Аргентина відмовилася, назвавши обидва фонди «стерв'ятниками» та спробувала законодавчо обійти постанову судді Грієси.

В результаті було заблоковано мільйони доларів, які планувалось використати для виплати відсотків по кредитах по реструктурованих боргах через два нью-йоркських банки – Bank of New York Mellon та Citigroup.

ВАШИНГТОН ВИМАГАЄ ВІД КОМПАНІЇ ЕХХОН МОБІЛ ПРИПИНИТИ ДІЯЛЬНІСТЬ У РОСІЇ

Американська компанія ExxonMobil підтвердила вимогу американської влади припинити діяльність на території Росії. Про це повідомила прес-служба цієї компанії.

«Від нас вимагали згорнути до 26 вересня всю діяльність, якої торкнулися санкції, окрім проекту в Карському морі», – заявили в прес-службі. Наголошується, що ExxonMobil зможе продовжувати працю над проектом «Сахалін-1», оскільки його санкції не торкаються. Раніше в компанії повідомляли, що вони отримали від представників американської влади дозвіл на відтермінування зупинки буріння разом з нафтовиками російської компанії «Роснефть» в Арктиці в зв'язку із санкціями. Пізніше стало відомо, що корпорація не припинить діяльність у сахалінських проектах.

США Й АФГАНІСТАН ПІДПИСАЛИ БЕЗПЕКОВУ УГОДУ

Влада США і Афганістану у вівторок, 30 вересня, підписали довгоочікувану угоду щодо безпеки, яка дозволяє 10 тисячам американських військ залишитися в країні після 2014 року. Підписання цієї угоди стало однією з передвиборних обіцянок новообраного президента Афганістану Ашрафа Гані. Радник з національної безпеки Гані Атмар і посол США в Афганістані Джеймс Каннінгем під-

писали двосторонню угоду в ході церемонії в президентському палаці, яка відбулася наступного дня після інавгурації Гані й транслювалася по телебаченню. «Як незалежна держава, ми підписали цю угоду заради стабільності, добробуту й процвітання нашого народу, а також стабільності регіону і всього світу», – заявив Гані після підписання документа. Попередник Гані Гамід Карзай довгий час відмовлявся підписувати угоду, пояснюючи своє рішення загигеллю мирних мешканців і заявляючи, що війна велася не в інтересах Афганістану. Внаслідок цього його відносини із США були зіпсовані. Таліби виступали з критикою угоди з США, назвавши домовленість «підступним» задумом США, націленим на збереження контролю над Афганістаном та відновлення Америкою репутації військової супердержави.

БІЛЛ І ГІЛЛАРІ КЛІНТОНИ СТАЛИ ДІДУСЕМ І БАБУСЕЮ

Челсі Клінтон, єдина донька колишнього президента США Білла Клінтона та його дружини, колишнього сенатора й держсекретаря США Гілларі Родем-Клінтон, народила дитину. Про це сама Челсі написала в своєму мікроблозі в Twitter.

«Ми з Марком (Марк Мезвінський – чоловік Челсі Клінтон) переповнені ніжністю й любов'ю й святкуємо народження нашої доньки Шарлоти Клінтон-Мезвінський», – написала вона.

Про вагітність Челсі стало відомо в квітні 2014 року, через чотири роки після її весілля з банкіром Марком Мезвінським.

У червні Гілларі Клінтон, від якої очікують балотування на посаду Президента США в 2016 році, заявила, що може відмовитися від президентських перегонів, щоби більше часу бути з родиною. «Я хочу відчувати, що означає бути бабусею. Я не хочу фіксуватися на чомусь, що буде через два роки, я хочу зосередитися на дитині», – заявила вона тоді. А після вдалих пологів Челсі вигукнула: «Я й Білл на сьогодні не від щастя, від того, що ми стали дідусям та бабусею. Це один з найщасливіших моментів нашого життя».

**За повідомленнями
світових та американських
інформаційних агенцій**

ТОЧКА ЗОРУ

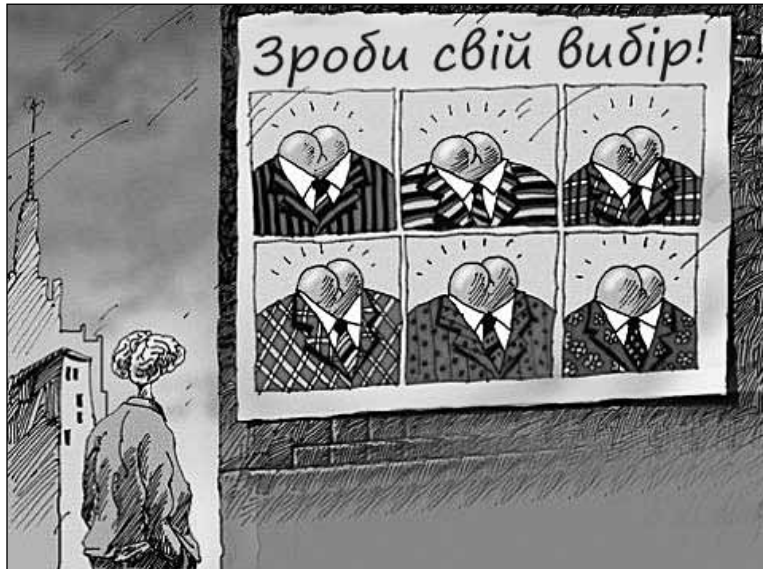
І ЗНОВУ ВИБОРИ БЕЗ ВИБОРУ,

або про повне ігнорування конституційного права громадян України обирати й бути обраним

ти мандатами депутатів награване в народі.

Є один спосіб це зупинити – і це станеться рано чи пізно – через совість кожного громадянина України. Звичайно, це все повинно було б відбуватися під пильним оком справжніх патріотів України. На жаль, та невелика кількість нових імен-кандидатів у депутати на тлі центральної виборчої комісії й продажних виборчих комісій на місцях, нелюстрованих суддів, нереформованої міліції й прокуратури, яка загинувала 20 років, незамінних кумів, братів і сестер, злодіїв, «грошових мішків» і всіх тих, хто роками був при владі і накрив мільйони й мільярди, тепер берегти будуть накрадене хто, як зможе. Вони, як ті кліщі, влізають в депутатство з однією метою – захистити награване. Згадайте, де вони, ці кандидати в депутати, були останні 5-10-15 років, і як легко розрабували й дали розграбувати, розкрасти, в тому числі і підступним північним сусідам, нашу державу. Я не суддя, але тим, колишнім, не повинно бути місця в новому парламенті. Це однозначно!

Тепер про громадян України, які опинилися за кордоном. Таких на сьогодні 5-7 мільйонів. В Америці, Італії, Іспанії, Канаді, Португалії і т.ін. А голосує з них всього від 50 до 150 тисяч! Це по цілому світі! Я понад 10 років пробував зліквідувати таку кричущу несправедливість – виступав на трьох Всесвітніх форумах українців, у рішеннях яких було записано про порушення конституційних прав громадян України, і уряду

України було рекомендовано виправити цю ситуацію. У 2009 і 2011 роках на парламентських слуханнях з трибуни Верховної Ради України аргументував порушення конституційних прав громадян України, що проживають за кордоном, наполягаючи на встановленні справедливості. Саме протягом останніх 10 років ці пропозиції з моєї подачі були занесені до рекомендацій Всесвітніх форумів українців і парламентських слухань, але віз, як мовиться, і нині там.

Світовий Конгрес українців (СКУ), Всесвітня Кординаційна Рада нічого у розв'язанні цієї проблеми не зробили. І це при Президенті В. Ющенку та його близькому закордонному оточенні вільних українців, лідерів яких не переобирають десятки років, і кожен з яких таки отримав щось від України – хто апартаменти, хто дачі, хто бізнеси...

От і сидить біля розбитих ночов нині величезна кількість громадян України, яких усунули від їхнього конституційного права обирати й бути обраними. Це громадяни України, які мають дійсний закордонний паспорт, але через бюрократичні перепони не можуть брати участь у голосуванні – консульські працівники вимагають у них різні довідки про проживання, штамп про статус в країні перебування, візу і т.ін. Нагадую: єдиним документом для участі в голосуванні є дійсний закордонний паспорт громадянина України. Крапка!

Тепер інше. Нібито, якщо ти не живеш більше 5-ти років в Україні, то не можеш обиратися. Це все брехня! А як мають обиратися ті громадяни, що живуть більше п'яти років за кордоном? Вони що, не втратили зв'язок, кого і як обирати? Хто і з ким втратив зв'язок при сьогоднішніх технологіях? 7

мільйонів – це величезна сила патріотів України, які люблять свою Батьківщину, дбають про своїх рідних, фактично годуючи Україну, і які ще не сказали свого слова. А для цього треба небагато – обладнати виборчі дільниці на орендованих площах, щоб вони були на період виборів територією України (росіяни це зробили давно) і висунути по цілому світі відповідну квоту кандидатів у парламент – громадян України! Хочете мати у Верховній Раді зрадників, бандитів, аферистів, олігархів, запродавців, чи тих, хто любить і вболіває за свою Батьківщину?

Я переконаний, що українці в світі не віддадуть свою Батьківщину знову на поталу злодіям, пристосуванцям, зрадникам і перевертням. Раніше чи пізніше Україна встане на ноги. Незважаючи на зашморг північного сусіда і своїх перевертнів. Це у великій мірі залежить від нас, громадян України, що мешкають за кордоном. Забезпечте виконання Конституції для українців за кордоном! Але чи кому-небудь це все потрібне при сьогоднішній владі? Президенту? Голові Верховної Ради? Прем'єр-міністру? Ці запитання вимагають відповіді. Змінився час – мусять змінитися й правила голосування. Інакше ми так і залишимося в калюжі, яка називається януковичизмом.

Роман Лунь,
громадянин України,
представник Українського
фонду культури в США
та Канаді,
Заслужений діяч
мистецтв України
Карикатура
Олекси Нерипка

ПОЗАЧЕРГОВІ ВИБОРИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ 26 ЖОВТНЯ 2014 РОКУ

Шановні громадяни України! 26 жовтня 2014 року відбудуться позачергові вибори народних депутатів України

сного закордонного паспорта.

Для включення до списку виборців слід:

✓ стати на консульський облік або

✓ особисто подати до Посольства або відповідного Генконсульства України заяву про включення до Державного реєстру виборців або зміну виборчої адреси (якщо включено до Реєстру в іншому місці); або

✓ після того, як почнуть свою роботу дільничні виборчі комісії у Вашингтоні, Нью-Йорку, Сан-Франциско та Чикаго, заяву щодо включення до списку виборців слід особисто подавати до відповідної комісії.

Звертаємо увагу громадян України, на необхідність пере-

вирити дійсність своїх документів (закордонного паспорта) та завчасно потурбуватися про їх оновлення.

На території Сполучених Штатів Америки діють 4 закордонні виборчі дільниці:

Виборча дільниця № 900089: При Посольстві України в США

Адреса (приміщення Посольства України): 20007, Округ Колумбія, м. Вашингтон, Північний Захід, вул. М, буд.3350 (3350 M Street, NW, Washington D.C.)

Межі дільниці: Сполучені Штати Америки (округ Колумбія, штати: Алабама, Аляска, Арканзас, Вірджинія, Делавер, Джорджія, Західна Вірджинія, Кентуккі, Луїзіана, Мериленд, Місісіпі, Міссурі, Огайо, Окла-

гома, Південна Кароліна, Північна Кароліна, Теннесі, Техас, Флорида), Антигуа і Барбуда

У разі виникнення запитань, Ви можете звернутись за телефонами:

у робочі дні з 9.00 до 18.00, (202) 349-3379; (202) 349-2947; на «гарячу лінію» (202) 765-4681 або на електронну адресу: elections2610@gmail.com

Виборча дільниця №900090:

При Генеральному консульстві України в Нью-Йорку (межі дільниці: штати США: Вермонт, Коннектикут, Масачусетс, Мейн, Нью-Гемпшир, Нью-Джерзі, Нью-Йорк, Пенсильванія, Род-Айленд)

Виборча дільниця №900091:

При Генеральному консульстві України в Сан-Франциско (межі дільниці: штати США: Айдахо, Аризона, Вайомінг, Вашингтон, Гаваї, Каліфорнія, Колорадо, Монтана, Невада, Нью-Мексико, Орегон, Юта)

Виборча дільниця №900092:

При Генеральному консульстві України в Чикаго (межі дільниці: штати США: Айова, Вісконсин, Іллінойс, Індіана, Канзас, Мінесота, Мічиган, Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота)

Посольство України в Сполучених Штатах Америки

Організація підготовки та проведення виборів народних депутатів України регламентується положеннями Закону України «Про вибори народних депутатів України» від 17.11.2011 №4061-VI (зі змінами).

Участь у голосуванні можуть взяти громадяни України, які включені до списку виборців на відповідній закордонній виборчій дільниці на підставі дій-

НАШІ КРЕДИТИВКИ

Подія, яка відбулася в залі приміщення Спілки української молоді в Йонкерсі, надовго запам'ятається членам кредитової кооперативи СУМА та численним гостям, які прибули на неї не тільки з Нью-Йорку та Нью-Джерзі, а й з таких більш віддалених населених пунктів, як Чикаго, Рочестер, Філадельфія...

Почалася вона з виконання національних гімнів Америки й України, які блискуче виконала під акомпанемент Андрія Стасіва володарка чудового голосу Святослава Качарай, та молитви, проведеної єпархом Стемфордським Павлом Хомницьким (на прийнятті були також присутні глава Української православної церкви США митрополит Антоній, єпископ-емерит Василь Лостен, парох церкви Архистратига Михаїла в Йонкерсі Кирило Ангелов та інші священики).

Подія була справді непересячна й заслуговує навіть на те, аби бути внесеною до Книги рекордів Гіннеса. Бо де ще є установа, один із співзасновників якої протягом багатьох років, незважаючи на 90-літній ювілей, продовжує керувати цією складною установою, якою не кожний молодий фахівець взявся б керувати. Адже йдеться про гроші. І не просто про гроші, а про гроші громадські, конкретних людей, які довіряють цій кредитівці. Незважаючи на недавні шторми й бурі в американській економіці, кредитівка СУМА-Йонкерс ніколи не йшла на дно. Навпаки, навіть у найскрутніші часи рухалася вперед і покращувала свої показники з року в рік.

Про все це говорив на урочистому прийнятті з нагоди 50-річчя кредитівки та 90-ліття її президента Володимира Козицького голова Ради директорів Андрій Горбачевський.

«З радістю стверджую, – сказав він, – що наша установа має чим гордитися. Вона посідає третє місце з усіх українських кредитівок у США і є третьою найбільшою кредитовою кооперативою в «каунті» Вестчестер. Ми маємо п'ять філій у штатах Нью-Йорк та Коннектикут».

Але всі ці успіхи не прийшли самі собою. За ними стоїть воістину титанічна праця. А.Горбачевський детально розповів у своїй промові, як створювалася кредитівка, як долала труднощі, як з маленької каси перетворювалася на потужну фінансову установу. В усьому цьому заслуга попередніх поколінь «Ми стоїмо на плечах велетнів», – сказав Андрій Горбачевський і ніскільки не перебільшив. Бо як інакше назвати людей, які денно

і нічно працювали, починаючи фактично з нуля. Їм бракувало фінансових знань, підтримки чекати було нізвідки, але засновники кредитівки не боялися, а із завзяттям почали розбудовувати свою власну фінансову установу, усвідомлюючи, що розбудувати українську Америку без грошей навряд чи вдасться.

Серед тих, хто був першим, – Володимир Черевко, Володимир Козицький, Михайло Шашкевич та Стефан Шульган. У червні 1964 року до Йонкерсу прибули представники Нью-Йоркської Кредитної Ліги, які повідомили, що заявку на заснування української кредитівки в Йонкерсі схвалено, а першим її внеском були 25 доларів, які поклали на рахунок нинішній її президент Володимир Козицький.

Без таких кредитівок організоване українське громадське життя було б просто неможливим. Знаємо це по своїй газеті. Коли народилася ідея започаткувати таку газету, то найперше ми звернулися до президента кредитівки СУМА-Йонкерс Володимира Козицького. Й почули палке схвалення нашого починання й готовність допомогти. І ось вже шість років поспіль кредитівка постійно допомагає нам, оплачуючи рекламу своїх послуг. У президента кредитівки Володимира Козицького, який 50 років поспіль служить цій установі, є відчуття потрібності того чи іншого громадського проекту. За своє довге й насичене життя він навчився визначати, що потрібно громаді,

Почесні грамоти ветеранам кредитівки СУМА-Йонкерс. Зліва направо: голова Ради директорів кредитівки А. Горбачевський, її президент і виконавчий директор В. Козицький та колишній член Ради директорів Я.Кіцюк

НА ПЛЕЧАХ ВЕЛЕТНІВ

27 вересня кредитівка СУМА-Йонкерс відсвяткувала своє 50-ліття та 90-ліття свого президента

Ювіляра вітає Центральні українських кооператив Америки (ЦУКА)

А.Горбачевський згадав й інші прізвиська тих самих «велетнів», на плечах яких стоїть нинішня кредитівка: Святослав Коцибала, Юрій Ковальчик, Микола Сидор, Роман Глушко, Лев Футала... Але головною рушійною силою кредитівки була українська громада Йонкерса, яка довіряла своїй кредитівці, вірила їй і підтримувала її.

Першими «штатними» працівниками кредитівки були Святослав Коцибала та Володимир Козицький. Але вже в кінці 1964 року кредитівка мала 82 члени, її активи сягнули 25 тисяч 620 доларів, а позичок було видано на 11 тисяч 263 долара.

З часом кредитівка не тільки наростила фінансові м'язи, а й побудувала чудовий будинок для своєї установи, якого, мабуть, не має жодна українська кредитівка в Америці. Але не цим пишаються її нинішні провідники. Жодна громадська імпреза в Йонкерсі не обходиться без фінансової підтримки кредитівки СУМА. І не тільки в Йонкерсі. Кредитівка щедро підтримує всі значущі проекти української громади Великого Нью-Йорка й США, українські церкви, школи, СУМ, Пласт, газети, мистецькі колективи...

Подарунок ювіляру від «Нової газети» – квіти та шалик з київського Майдану

а що – тільки тим, хто хоче на цьому заробити. І ніколи не помилявся.

Другою славною датою, яку прийшли й приїхали відзначити до зали Спілки української молоді в Йонкерсі люди (а їх було настільки багато, що на чималому паркінгу біля будівлі не було жодного місця), було 90-ліття з дня народження Володимира Козицького. Лунали теплі слова ювілярові від єпарха Стемфордського владики Павла Хомницького, Централі українських кооператив Аме-

рики (ЦУКА), Генерального консульства України в Нью-Йорку, колеґ-кооператорів, українських громадських організацій, школи українознавства, дитячого садочка «Барвінок», «Нової газети»...

Люди щиро вітали ювіляра зі славним 90-літтям й наголошували, що така людина є прикладом для підростаючих поколінь. Виростивши трое синів, він навчив їх рідної мови, прищепив їм рідну віру і любов до своєї історичної Батьківщини – України. Залишившись в 10 років круглим сиротою, відбувши каторжні роботи в Німеччині, куди його силоміць погнали на працю, він, при-

меччини, де вперше побачив і покохав цю милу українську дівчину. З тих пір багато води сплило і в рідній Стрипі, що тече у Великій Плотичі на Тернопіллі, де народився і виріс ювіляр, і в Гадсон-рівер, на берегах якої минула більша частина його життя. А він так само по-юначому кохає свою половину, називаючи її Гану-сею. Присутні зустріли таке звернення вимогою «Гірко!» Так на українських весіллях вимагають поцілунку від молодят. І 90-літній Володимир Козицький не пішов, а побіг до своєї Ганусі, аби поцілувати її. Взагалі-то важко повірити, що цьому чоловікові виповнилося 90. Бо в такому віці вже не бігають, а сидять у кріслі і підбивають підсумки свого життя. А він все такий же активний, енергійний, з молодецьким блиском у очах і юначим запалом. Таким його знають в українській громаді ще з далеких 50-х, таким він залишається й сьогодні.

Урочистості з нагоди 50-ліття кредитівки СУМА-Йонкерс та 90-ліття її президента були б неповними, якби не виступ відомого українського співака й композитора, заслуженого артиста України Тараса Чубая. Він приніс до зали настрій, запальність, бажання радіти життю, веселитися й танцювати. Виконавши цілий букет стрілецьких, повстанських, жартівливих та пісень на слова свого батька, видатного українського поета-шістдесятника Грицька Чубая, Тарас насамкінець заспівав разом з усіма присутніми традиційне «Многая літа!» ювілярові. Нехай же Всевишній подарує йому ці літа, аби ми всі разом змогли відзначити його 100-ліття.

Хома Мусієнко
Спеціально
для «Нової газети»
Фото Степана Качурака

Олег Махлай | Мистецький Керівник та Диригент

Чужому наuczайтесь,
свого
НЕ ЦУРАЙТЕСЬ!

КОНЦЕРТ: ВІДЗНАЧЕННЯ

200 - ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
Тараса Григоровича Шевченка

Субота, 18-го жовтня 2014 р., о 6-й год. вечора

В Українському Православному Соборі
Св. Володимира

160 W 82nd. Street N.Y.C., N.Y. 10024

МІЖ АМСТЕРДАМ І КОЛОМБУС АВЕНЮ

ВСТУП БЕЗКОШТОВНИЙ – ЗАМОВЛЯТИ МІСЦЕ ЗАЗДАЛЕГІДЬ
ДІТИ НА КОНЦЕРТ ДОПУСКАЮТЬСЯ ВІД 10 РОКІВ І СТАРШІ
(TAX DEDUCTIBLE) ПОЖЕРТВІ НА ВИТРАТИ ПРИЇЗДУ "БАНДУРИСТІВ"

ПРОСИМО ВИСИЛАТИ ДО: FEDORIW FAMILY FOUNDATION, INC. 718-441-3572

85-64 111 STREET, RICHMOND HILL, N.Y. 11418

ЗА ДОДАТКОВОЮ ІНФОРМАЦІЄЮ ВІДВІДАЙТЕ BANDURA.ORG АБО ЗАТЕЛЕФОНУЙТЕ 917-559-8628

**Самопоміч (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна Спілка**

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

**Маємо свої
ATMs!**

Понад 30,000 по всій
Америці!

Відвідайте нашу сторінку
www.bankuke.com
щоб бачити їх знаходження!

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
CLIFTON, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 Dayton Ave
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

**HOSHOVSKY LAW FIRM, 347 FIFTH AVENUE,
SUITE 1009, NEW YORK, NY 10016**

**(212) 532-8600 (212) 532-8601
FAX: (212) 208-4509**

Страхування життя — чому я маю вибрати УНСоюз?

“ Страхування життя та ануїтети УНСоюзу є доступними за цінами і простими в розумінні. Коли купуватимете продукти УНСоюзу, можете бути впевненими, що вас обслужать ввічливі професійні двомовні співробітники, які роз'яснять, який саме продукт найбільше відповідає вашим конкретним потребам. ”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

**Союз Українок Америки
Окружна Управа Нью-Йорк
спільно з 125-м відділом СУА**

Святкування ДНЯ СОЮЗЯНКИ

**та 70-річчя
журналу “Наше Життя”**

відбудеться

**в неділю, 5 жовтня 2014 року,
о 2 годині пополудні**

в приміщенні Українського Народного Дому
за адресою: 140 Друга Авеню, другий поверх,
Нью-Йорк, Н.Й., 10003

Запрошуються всі!

- урочиста частина
- культурна програма
- обід

У ГРОМАДІ

«ВАЛДОРФ-АСТОРІЯ» – УКРАЇНА

Гала-бенкет у найпрестижнішому готелі Нью-Йорка «Валдорф-Асторія» вийшов справді величавим

Український вечір 25 вересня у найпрестижнішому готелі Нью-Йорка «Валдорф-Асторія» вже став історією. У попередньому номері «НГ» ми повідомляли наших читачів про цю подію в житті нашої громади. Попри дискусії, доречно чи не зовсім, організовувати такі імпрези в час, коли над Україною стоїть загроза війни й летять кров наших солдатів в зоні АТО, Україна, вважають організатори цього величавого бенкету, повинна спілкуватися зі світом з найвпливовіших трибун, на найвищому рівні й прагнути жити за найвищими стандартами.

Українська громада хотіла висловити цим бенкетом свою підтримку Президентові Порошенку особисто й навіть приготувала йому дарунок на 49-ліття, яке він відсвяткував 26 вересня, – скульптуру статуї Свободи, яка разом зі смолоскипом тримає в руці й золотий український тризуб. На жаль, Петро Порошенко не зміг приїхати до Нью-Йорка, хоч саме його чекала українська громада й саме з нагоди його візиту на Генеральну Асамблею ООН готувала цей гала-бенкет.

Натомість на гала-бенкеті Україну представляли прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, кілька членів Кабінету Міністрів, посол України в США О. Моцик, постійний представник України при ООН Ю.Сергєєв, генеральний консул України в Нью-Йорку І.Сибіга та інші члени нашого дипломатичного корпусу в США. У ньому взяли участь також ієрархи українських церков, високопосадовці України, США та інших країн світу, а також керівники й члени укра-

їнських громадських організацій та установ. Гала-бенкет не зміг би відбутися без активної підтримки громади – в урочистостях взяли участь більш як 800 осіб й до проведення свята долучилися

майже два десятки українських громадських організацій.

Гала-бенкет не зміг би відбутися без підтримки й американського політичного та ділового істеблішменту та світової громадськості – в урочистостях взяли участь понад 200 дипломатів багатьох країн, а також представники багатьох країн на рівні прем'єрів та глав дипломатичних представництв держав, зокрема, Грузії, Польщі, Туреччини, Франції, Німеччини, Нідерландів, Швеції та ін.

Він не зміг би відбутися й без щедрої підтримки спонсорів: «золотих» – Федеральна кредитова кооператива «Самопоміч» (Нью-Йорк) та Фундація родини Воскобійників (Філадельфія), «срібних» – Юліан і Марія Бачинські (Нью-Йорк), Федеральна кредитова кооператива СУМА (Йонкерс), Об'єднання українців Америки «Самопоміч» (Нью-Йорк), «бронзових» – Safago Foundation (Огайо) та Фундація «Спадщина» банку «Певність» (Чикаго).

Він не зміг би відбутися без сумлінної й копіткої праці Організаційного комітету, до якого входили: Богдан Курчак, Тамара Олексій, Квітка Семанишин, Марта Кокольська, Андрій Добрянський, Ліза Данован, Леся Орач, Олена Василевська, Хризанта Ворох, Дзвенислава Ворох.

«Ця імпреза мала на меті насамперед підтримати Президента України Петра Порошенка та новий український уряд, показати, що ми, українці Америки, готові підтримувати й підтримуємо їхні зусилля задля миру, злагоди й добра України на найвищому рівні, – сказала в інтерв'ю нашому тижневику Квітка

Семанишин, яка входила до Організаційного комітету гала-бенкету. – Але не лише. Ця імпреза мала й велику доброчинну місію – зібрати кошти для підтримки українського війська, які через З'єднаного українсько-американського допомогового комітету (ЗУАДК) буде найближчим часом переказано в Україну.

На думку відомої в нашій громаді активістки Марти Кокольської, радниці Постійного представника України при ООН, «сьогодні для України дуже важлива міжнародна підтримка. Ми повинні шукати у світі друзів, а не ворогів, налагоджувати нові контакти серед впливових людей та громад. І святкування у «Валдорф-Асторії», особливо в дні роботи 69-ї Генеральної Асамблеї ООН, стало такою можливістю. Те, що в нашій імпрезі взяли участь майже дві сотні дипломатів з багатьох країн світу, показує, що Україна користується в світі великою підтримкою...»

У своєму слові на бенкеті прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, зокрема, заявив: «У гімні України є рядки «Душу й тіло ми положим за нашу свободу...» І ми платимо за нашу незалежність величезну ціну, яка насправді безцінна – багато українців втратили життя в боротьбі з російською агресією. Ми платимо за свою свободу, волю і європейський вибір. І ми переможемо в цій боротьбі! Ми віримо, що досягнемо успіху. Покладаємося на вашу підтримку, на невичерпну енергію українського народу – енергію до перемоги».

На бенкеті також виступили преставники українського уряду, які наголошували, що Україна повстала проти диктатури Януковича, аби стати, нарешті, українською й аби бодай почати рух в напрямку

Подарунок Президенту України П. Порошенку від української громади на його 49-річчя

Ієрархи Української православної та Української католицької церков благословили зібрання й попросили Всевишнього миру й спокою для України

«Ще не вмерла Україна...» І не вмере

Прем'єр-міністр України А. Яценюк та відомий кінорежисер О.Янчук (крайній ліворуч) з однією з найактивніших організаторок урочистостей Квіткою Семанишин

Головний редактор «Нової газети» В.Лабунський (другий справа) з послом України в США О.Моциком, прем'єр-міністром України А.Яценюком та Генеральним консулом України в Нью-Йорку І.Сибігою

Постійний представник України при ООН Ю.Сергєєв (другий ліворуч) – почесний гість гала-бенкету. Поруч з ним – родина Кебало

Виступів Арсенія Яценюка аплодують К. Семанишин, владика Хомницький, владика Даниїл, отець Юрій Базилевський та Марта Кокольська

Європи, частиною якої вона була ще з напам'ятних часів. Однак такий розвиток подій не сподобався кремлівському диктатору Путіну, який не тільки почав погрожувати Україні, а й розв'язав проти неї справжню війну. Він вдався до перекроювання державних кордонів, порушивши засадниче

правило сучасного світу про непорушність кордонів й повагу до територіальної цілісності суверенних держав. Путін та його камарилья фактично зробили виклик світові, і Україні стала першою, яка прийняла на себе удар путінської орди. Із заключним словом на бенкеті виступив Президент Сві-

тового Конгресу українців (СКУ) Євген Чолій. Він наголосив, що сьогодні Україна захищає від російського імперіалізму не лише свою територію, але й загальноєвропейські цінності. Президент СКУ закликав світове співтовариство до конкретних і дієвих кроків, які допомогли б Україні зупи-

нити окупацію своєї території російськими військами і терористами та забезпечити мир, безпеку й стабільність у світі. «Світовий Конгрес українців закликає всю українську діаспору ще активніше працювати для захисту нашої духовної Батьківщини – України,» – сказав Євген Чолій.

Мистецьку програму на бенкеті, як завжди під час найвідповідальніших імпрез, представляв ушавлений хор «Думка» з Нью-Йорку під керівництвом Василя Гречинського.

**Вл. інф.
Фото
Богдана Грицива**

ДІТИ БАТЬКІВ

Наш співрозмовник:

Тарас Чубай – автор-виконавець, рок-музикант та композитор, Заслужений артист України. Син поета Григорія Чубая. Своєю творчістю популяризує глибоку поезію батька, а також інших знакових українських авторів. Народився 21 червня 1970 року у Львові. Навчався у Львівській музичній школі ім. С. Крушельницької, закінчив Львівську консерваторію. Протягом 1987-1992 років брав участь у виступах театру-студії «Не журись!». У 1990-му разом з однодумцями створив гурт «Плач Єремії», який за кілька років посів провідні позиції у гіт-парадах української музики.

Автор більше 100 пісень, у його доробку 11 музичних альбомів («Наше Різдво», «Наші партизани», «Наш Івасюк», «Най буде все як є...», «Світло і сповідь») та увертюра до поезо-опери «Крайслер-Імперіал» для симфонічного оркестру.

З 1999-го року переїхав на Київщину, де мешкає з родиною й сьогодні.

ТАРАС ЧУБАЙ – СИН ГРИЦЬКА ЧУБАЯ

Минулого тижня український Великий Нью-Йорк жив під знаком Чубаїв. Цей дух приніс з України Тарас Чубай, який з величезним успіхом виступив із сольними концертами в Нью-Йорку, Йонкерсі та Пасейку. Хоч насправді це були не стільки концерти, скільки зустрічі-розмови. Про батьків і дітей, життя і смерть, кохання і віру, Америку й Україну, й про те, як нам усім жити далі.

Цих тем торкається Тарас Чубай як у своїх піснях, так і в інтерв'ю, яке він дав нашому тижневику.

– Тарасе, як Вам живеться в сьогоднішній Україні?

– В Україні нині всім живеться тривожно, і я не відрізняюся від інших.

– Але хтось намагається повернутися до того, як жив раніше, хтось прагне жити по-іншому і не може... Багато хто робить переоцінку цінностей. Вам усе зрозуміло в часі, в якому ми тепер живемо?

– Жити так, як ми жили раніше, не можна. І той, хто каже, що живе так, як раніше, лукавить. Україна більше ніколи не буде жити так, як раніше.

Щодо переоцінок... Що я можу переоцінити? Чесно кажучи, я думав, що рано чи пізно так повинно статися. Я відчував це наперед, що справжня свобода мусить бути окроплена кров'ю, але не знав, що це станеться за мого життя, в такий спосіб і такою ціною...

– Ви вірите, що ця кров пролита даремно?

– Думаю, що даремно, як і кров тих хлопців з УПА, що билися в лісах за Україну, як і кров січових стрільців, козаків, крутянців... Ми маємо страшного сусіда й, на жаль, постійно житимемо в стані напруження

Грицько Чубай з родиною

й тривоги. Нам треба, якщо хочемо вижити і залишитися незалежними, нарощувати свою оборону, зміцнювати своє військо. Дуже шкода, що зараз в Америці такий слабкий президент, який не може дати адекватну відповідь Путіну, бо Росія – це великий монстр і єдиний, хто може допомогти Україні впоратися з ним, – Сполучені Штати.

– А український президент?

– На даному етапі український президент в особі Петра Порошенка – це найкращий президент, якого ми коли-небудь мали. Я виступав під час виборчих перегонів на його підтримку. Хоч я не купуюся й рідко коли граю на виборах, не йду туди, де мені найбільше платять, а де переконаний, що можу цю людину підтримувати, бо вона, принаймні, не нашкодить Україні. Я повірив Порошенку і навіть зараз підтримую його, при тому всьому, що не з усім, що він робить, згоден. Але є, очевидно, таке поняття як рація. І мені, простому українському смертному громадянину, не доступні всі знання світу. Тому припускаю: можливо, він керується інформацією,

яка виправдовує його кроки – ті, які збоку здаються незрозумілими чи невинуватими.

А світ – вертеп. Кажу я з гіркотою: цей світ – вертеп. І мабуть, щонайважче – у ньому залишатися собою, від перших днів своїх і до останніх не бути ні актором, ні суфлером, ні лялькою на пальчиках облудних, а лиш собою кожної години, а лиш собою кожної хвилини, з лицем одвертим твердо йти на кін...

Грицько Чубай, «Вертеп»

– На зустрічі в Пасейку Ви розпочали вечір з пісні на слова свого батька про те, як люди, скинувши маски театральні, одягають «маски своїх облич». Ви, напевне, схожі на свого батька? Непокірний, не пливете за течією, не йдете в загальному фарватері... Яким Ви його пам'ятаєте?

– Мені було 12 років, коли батька не стало. Я тоді не знав, що таке йти у фарватері чи не йти. Батькову поезію відкрив вже через багато років після його смерті, років п'ять-сім минуло.

Григорій (Грицько) Чубай – український поет, перекладач, один із чільних представників львівського андеграунду 1970-х років. Народився 23 січня 1949 року в селі Березинах Козинського (тепер Радивилівського) району Рівненської області в селянській родині.

Писати вірші почав у ранньому віці. Йому не вдалося вступити до Київського університету через виступ перед пам'ятником Тарасу Шевченку 22 травня. Після цього повернувся додому й працював на радіо у місті Радивиліві. Згодом переїздить до Львова, де влаштувався робітником сцени у театрі імені Марії Заньковецької. Після написання антирадянської та антиімперської за сутністю поеми «Вертеп» з великим успіхом читав її в середовищі молоді. Там же познайомився з подружжям Калинців – Ігорем та Іриною, братами Горинями, В'ячеславом Чорноволем, Віктором Морозовим. Організував та видавав «Скриню» – один з перших самвидавських журналів України, де друкував твори друзів та свої власні.

Після зближення з «антирадянськими елементами» у Чубая почалися обшуки та переслідування, інспіровані КДБ. Важкі матеріальні умови змусили його працювати деякий час на будовах Сибіру, що майже цілковито зруйнувало його здоров'я. У 1979 році вступає на заочне навчання до Московського літературного інституту ім. Горького. Але 16 травня 1982 року ще зовсім молодим Григорій Чубай пішов із життя. Свій останній прихисток знайшов на Личаківському цвинтарі у Львові.

Тільки після смерті було видано його поетичні книги «Говорити, мовчати і говорити знову» (1990), «Плач Єремії» (1999) «Скоромовка не для вовка» (2009) та «П'ятикнижжя» (2013).

Зрозумів, що їй треба співати, щоб почуло більше людей. Батькові було 33 роки, коли він пішов з життя, а мені зараз 44. Але мені все одно здається, що він старший від мене, й таким я його несу в собі і з собою... Мій батько є мій батько. Я його любив і любитиму все життя...

– У Грицька Чубая було дуже непросте життя. Коли ми говорили на тему батьків і синів з Дмитром Стусом, сином Василя Стуса. Він сказав, що його батько жив по-максимуму, а так не можна й не треба. Після того сам Дмитро почав жити за зниженою планкою: дарувати дарунки Віктору Януковичу на його день народження й приймати дарунки від нього у вигляді посад... Ви також вважаєте, що «жити по-максимуму» не варто?

– Я не можу оцінювати Дмитра Стуса, його міркувань і вчинків. Мій батько жив, як жив,

Тарас Чубай: «Коли до губ твоїх лишається півподиху...»

Тарас Чубай зі своїми шанувальниками після концерту в Нью-Йорку

і зробив те, що зробив. «Пізнайте по плодах його...» – сказано в Біблії. Ми маємо збірку поезій Грицька Чубая «П'ятикнижжя». Це батькова назва, алюзія на біблійне П'ятикнижжя. Він писав вірші й сам їх впорядковував протягом двох років. «Постать голосу», «Вертеп», «Відшукування причетного», «Плач Єремії», «Світло і сповідь». Ці п'ять книг утворюють певний «канон». Треба все читати, вникати й спробувати зрозуміти...

– Дивлячись, слухаючи Вас, чомусь у мене відразу виникають асоціації з Віктором Морозовим, Василем Жданкіним, Юрієм Винничуком, Олегом Лишегою... За великим рахунком, ці люди ближчі до вашого батька, ніж до Вас. А хто належить до Вашого середовища сьогодні?

– Так вийшло, що я в певному сенсі перейняв середовище батька. Можливо, як якусь естафету. Бо батько пішов у засвіти молодим. Мої батьки народили мене молодими, їм не було й двадцяти одного року. І коли батькове середовище осиротіло без нього, я став якимось також до нього причетним.

І частково його друзі перейшли до мене. Я багато подорожував з Віктором Морозовим, який був одним з найближчих батькових друзів. Жданкін не знав батька. Кость Москалець

був коротко знайомий з ним, але назвати його частиною його середовища важко. Фактично тільки Віктор Морозов і поет Олег Лишега. Вони, власне, стали тими людьми, які вивели мене на сцену. Мені було років 16, одного разу до нас додому у Львові прийшли батькові друзі й їхні колеги – Віктор Морозов, Юрко Винничук, Андрій Панчиншин... Мама похвалилася, що хлопець пише музику, може б, вони послушали. Напевне, для пристойності вони й послушали. А коли я закінчив, Юрко Винничук сказав, що незабаром у нього літературний виступ у Львівському парку культури. Через два тижні я вийшов там на сцену, а потім поїхав на гастролі, а потім був театр «Не журись»... Я дебютував, якщо так можна сказати, пісню «Коли до губ твоїх...», яку спочатку заграв мамі, щоб почути її думку, чи буде з того щось путнє?

– На слова Григорія Чубая?

– На слова Григорія Чубая...

– Знаю, що донедавна Ваше ім'я асоціювалося з рок-гуртом гуртом «Плач Єремії». Тепер Ви виступаєте окремо?

– Ми окремо лише географічно. «Плач Єремії» живе у Львові, а я – біля Києва. Але ми постійно граємо разом, зустрічаємося на репетиціях або в мене, або десь у Львові.

– Ви львів'янин, людина західноукраїнської культури, народилися у Львові, навчалися там, виростили, а потім раптом переїхали до Києва, навіть не до Києва, а до Гостомеля...

– Та Київ – то Західна Україна! (сміється-авт.).

– Давно?

– З того часу, як я переїхав до Києва, Київ став Західною Україною (знову сміється-авт.). Певний момент був у житті... Переломний... А, можливо, й непереломний... Не знаю... Я переїхав до Києва, бо знайшов там свою дружину. Взагалі-то ми живемо на природі і на відлюдді, аж біля Гостомеля, якщо хто знає, далеко від цивілізації, треба їхати довго авто до Києва. Але маємо невеликий дерев'яний будинок, який будували рік і два місяці, 24 сотки землі плюс озеро два гектари і навколо нього ще земля... У нас велика родина – троє дітей (дві доньки і син), невелика хата і багато землі.

– Правда, що ваша дружина родом з Донбасу? Можливо, це найкращий спосіб єдності України?

– Так, наша родина – це «Схід і Захід разом». Моя дружина Ольга виросла на Донбасі, народилася в Макіївці. Але ми познайомилися на концерті «Плачу Єремії» в Австрії. Вона – музичний критик за освітою,

закінчила Київську консерваторію, а її дипломна робота називалася так: «Стильові особливості рок-н-ролу на прикладі «Братів Гадюкіних».

– Ви багато їздите планетою, виступаєте перед українцями й неукраїнцями. Українці в усьому світі однакові?

– Я сказав би, що діаспора має певну місію. І в цьому є деяка подібність українства з єврейським народом, який довго-довго блукав пустелею. Діаспора – це також ті самі блукаючі в пустелі, але, з іншого боку, українська діаспора має завдання втримати якісь цивілізаційні моменти українського народу. І це дуже відповідальна місія. Кожен українець у світі поза межами своєї Батьківщини – це маленька амбасада України.

Я знаю, що не всі це відчують, але багато хто відчуває. Багато людей поїхали не зі своєї волі за кордон. Але вони вивезли частку своєї країни і вона залишається з ними в серцях. І вони бережуть її як зіницю ока. Гадаю, що кожен українець за межами України – це також Україна. Й іноді мені ця американська, канадійська, італійська Україна здається ближчою, ніж моя рідна...

**Розмову провела Катерина Кіндрась
Фото Богдана Грицьва**

МИ - УКРАЇНЦІ

Минулої неділі, 28 вересня, аромат справжньої львівської кави зібрав у кнайпі в Пасейку (штат Нью-Джерсі), який надала того вечора прихисток зала церкви Святого Миколая, не лише шанувальників цього «трунку», а насамперед людей чуйного серця й щедрої душі. Тому що вечір цей, організований місцевим осередком «Нової української хвилі», був доброчинним, всі кошти від якого підуть на допомогу українським військовикам. Станом на 28 вересня, ця організація вже переказала в Україну більш як 60 тисяч доларів – для підтримки Героїв Майдану, лікування поранених на Східному фронті, підтримку біженців, вдів, сиріт тих, хто віддає своє життя за Україну.

«Львівську каву» в Пасейку варять не вперше. Тутешня громада вже мала нагоду смакувати її разом з Віктором Морозовим, славним композитором, співаком, перекладачем і за сумісництвом головним львівським батяром, Софією Найдю, талановитою співачкою, голосом Львівського Майдану. Дорогим гостем «Львівської кав'ярні в Пасейку» цього разу був знаменитий український виконавець, композитор і рок-музикант Тарас Чубай.

Ведуча вечора й керівник доброчинного проекту «Ми з вами!» Іванка Лотошинська, представляючи львівського гостя, прочитала рядки з книги його батька Грицька Чубая, написані в 1970-ті, але немов сьогодні про сьогодні, і розмова набрала зовсім іншого звучання. Тарас Чубай своїми піснями й неповторним тембром голосу привніс у нью-джерзійську залу дух львівського «андерграунду» 1970-х. З'ясувалося, що майже весь його репертуар український Пасейк знає напам'ять. «Кращого хору, ніж ваш, я в своєму житті ще не мав», – обдарував пасейську «кав'ярню» компліментом заслужений артист України.

Зал захоувався разом з Тарасом Чубаєм, вивчав «мову гайову» разом з Богданом-Ігорем Антоничем, справно «ленту за лентою набіи подавав» і проваджував у останню дорогу героїв Майдану під звуки старої сумної лемківської пісні «Пливе кача»...

Власне, тональність цієї розмови ще на самому початку вечора задала Галина Семеняк,

голова пасейського осередку «Нової української хвилі», нагадавши, що «ми зібралися сьогодні на цей черговий «львівський вечір», щоб почути неповторні пісні Тараса Чубая, насолодитися ароматом львівської кави й разом допомогти Україні».

На аукціон, який відбувся під час вечора, було виставлено «П'ятикнижжя» Грицька Чубая і торбинки справжньої львівської кави. «Одну книжку придбали Орест та Дарка Темницькі за \$250, другу – лікарка Адріана Рос за \$550! Кава «пішла» також за 250 доларів. Ми поки що остаточно не підраховали пожертв і датків, які надійшли впродовж цього вечора, але наша громада дуже жертівна

«Нова українська хвиля» в Пасейку (штат Нью-Джерсі) зібрала більш як 60 тисяч доларів допомоги Україні

СМАК ЛЬВІВСЬКОЇ КАВИ В ПАСЕЙКУ

Іванна Лотошинська, координатор акції «Ми - з вами!», зі своїм чоловіком Валерієм Богатчуком, головним управителем кредитівки «Самопоміч» (Нью-Джерсі), яка традиційно виступає головним спонсором доброчинних імпрез української громади

і я знаю наперед, що цієї суми буде достатньо, аби допомогти ще одному українському вояку, ще одній дитині, чий батько не повернувся зі Східного фронту, ще одній старенькій матері, яка не дочекалася сина з бою під Луганськом...», – сказала в інтерв'ю нашому тижневику Іванна Лотошинська, координаторка доброчинної акції «Ми - з вами!»

Серця громади, яка гуртується довкола Української церкви Святого Миколая в Пасейку, де настоятелем отець Андрій Дудкевич, давно б'ються в унісон з Україною. Так було і двадцять, і тридцять, і п'ятдесят років тому.

Нам випало сидіти за одним столиком з дуже інтелігентним подружжям – Марусею та Іваном Дурбаками, які були міжнародними спостерігачами на недавніх виборах в Україні. Пані

Дурбак розповідала, як вони з чоловіком ростили своїх дітей: суботня українська школа, Пласт, танці в школі Роми Прийми-Богачевської – це була обов'язкова «програма» їхнього виховання. Зрештою, всі троє дітей закінчили престижний Колумбійський університет й до сьогодні беруть участь в усіх найважливіших українських акціях та імпрезах.

«Пригадую, як у цій залі наші діти, ще коли були сумівцями, писали, розгорнувши папір прямо на підлозі, транспаранти, перед тим, як ми їхали до Організації Об'єднаних Націй чи російської амбасади протестувати за визнання Голодомору чи захищати наших дисидентів. На протести з Пасейку тоді збиралося не менш як три автобуси – один від СУМу, один від Пласту, один – збірний, від різних інших організацій», – розповідала нам у перерві між концертом пані Люба Федун.

«Я думав, що то все вбили, – підхоплює розмову її чоловік пан Ярослав Федун, який багато років поспіль очолював кредитівку «Самопоміч» у Клифтоні. – Минулого тижня ми повернулися автобусом з Вашингтону, їздили, щоб підтримати Петра Порошенка під час його зустрічей у Білому домі й Конгресі. Хлопці й дівчата, переважно новоприбулі, попросили мене, щоб я запитав у водія, чи можуть вони співати. Той дозволив. А коли вони почали співати, то я заплакав – які то пісні, які слова, і то по вісім-дванадцять лінійок! А я-то думав, що поради все в них вбили!...»

Організатори доброчинного вечора сердечно подякували спонсорам, меценатам, добродіям, добровольцям – усім, хто прилучився до цього проекту: парафії церкви Святого Миколая в Пасейку, Федеральній кооперативі «Самопоміч» (Нью-Джерсі) в Клифтоні, Роману Констанкевичу (Anna-Maria Entertainment), Василеві Стахирі (відеографія), Богдану Грицьку (фотографія), Наталці Вархолі (Warcholas Floral Design), Любі Черен (фуршет), волонтерам осередку «Нова українська хвиля» в Пасейку, всім присутнім та «Новій газеті».

Дякуємо всім, хто був цього вечора разом з нами. Дякуємо всім, хто душою, серцем і по-сильною підтримкою залишається в ці дні з Україною. Наша доброчинна акція «Ми - з вами!» триває й приєднатися до неї можна будь-коли, – сказала Галина Семеняк, прощаючись з гостями й запрошуючи на наступну зустріч.

Львівська кав'ярня в Пасейку знову відчинить свої двері в новорічну ніч. Так що стежте за інформацією на сайті: www.facebook.com/NewUkrainianWavePassaic/info та рекламою в нашій газеті.

Вл.інф.

Галина Семеняк, голова осередку «Нової української хвилі» в Пасейку разом зі своїми однодумцями під час мітингу протесту проти путінської агресії в Нью-Йорку

Дзеркало

КАШТАНОПАД

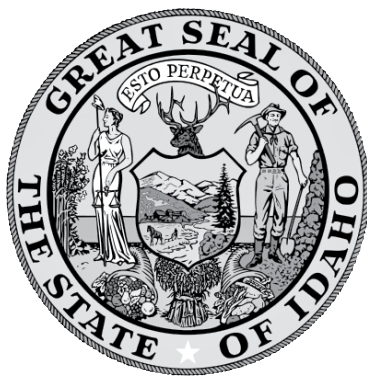

Каштанопад надворі, ураган
Сховалось сонце обрію в кишеню
І сипле на асфальті вітруган
Каштаненят лискучих повні жмені.
Щоб потім закотитись у світи,
Шпаринку підмостивши попід себе.
І раптом в середзим'ї прорости
Каштаном білим в зоряному небі...

Наталка Позняк

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Вийшовши із Солт-Лейк-Сіті, за один день ми перетнули п'ять штатів Америки. Айдахо був одним із них. Помітивши обабіч дороги гостинне «Welcome to Idaho»,

були переконані, що ось зараз дорога плавно попливе вздовж картопляних ланів, і перед очима сплинуть і дитинство, і смажена картопля на салі, і колорадські жуки, й осінній запах паленого картопління. Але скільки не роззиралися – і ліворуч, і праворуч, і аж за горизонт, крім полинових пагорбів, які чергувалися з пшеничними нивами й чорними латками щойно зраного поля, нічого картопляного не бачили. Очевидно, ця вороняча рілля недавно й була картопляним ланом, врожай зібраний, приїздить, мовляв, панове, наступного літа. Але на зворотньому шляху ми поверталися іншою автошляхою і дорогою нам трапилася вивіска «Idaho Potatoes Museum in Blackfoot». І ми поїхали в напрямку гігантської картоплини, присмаченої на маківці білосніжною шапкою сметани.

Блекфут, на перший погляд, видався нам типовим містечком одноповерхової американської глибинки – з «Волмартом», «Макдональдсом» і навіть власним левовищем. На одній з центральних вулиць, яка по-ню-йорськи називається Бродвеєм, нас обігнала колоритна мажара, немов з модерного музею під відкритим небом, але не «сільськогосподарська», а... пасажирська. На широкому дерев'яному возі, запряженому парою вороних коней сиділо з десяток пасажирів. Тільки замість традиційного українського воза, на якому селяни зазвичай, звисавши ноги, всідалися рядочком, гарні породисті коні тягнули на колесах дерев'яний, артистично тесаний причіп, з лавками, поручнями й полицями для сумок та валіз, немов у лондонському «даблдекері». Якщо в Нью-Йоркському Центральному парку карети – це привілей суто туристів, то в айдахському Блекфуті – це один із звичних видів літнього міського транспорту. А чому б і ні, адже Блекфут – місто світове. «Світова столиця картоплі» – прочитали ми на вивісці музею – єдиного картопляного музею в світі й заінтриговано переступили його поріг.

– Ви звідки будете? – перепитав нас чоловік пенсійного віку з неправдоподібно синіми очима й солом'яним волоссям, що сидів «при касі». І почувши, що з України, зацікавлено привстав зі свого стільця так, ніби до цього дому несподівано зайшли Петро Порошенко з Бараком Обамою. Й, якби це було в середньовічній Франції чи Англії, то, напевне, припідняв би свій капелюх зі страусячим пір'ям і зробив би вальсяжний реверанс. – У нас ще ніколи не було туристів з України... Будьте нашими гостями... Проходьте, просимо...

– Чому саме Айдахо став головним картопляним штатом Америки? – найперше поцікавилися ми в екскурсовода.

З'ясовується, цьому посприяла річка Снейк. Картопля воліє рости у вологому ґрунті, що й забезпечує її плесо. А смак у тутешньої бараболі справді унікальний, хоча таємницю його не розгадано й по сьогодні. Ботаніки припускають, що даються ознаки місцеві вулканічні ґрунти, які ідеально підійшли цариці тутешніх фермерських плантацій.

Цей чудовий край здавна населяли індіани племен незперсів та шошонів. Європейці лавиною хлинули сюди, коли в 1860 році в Айдахо знайшли золото. 4 березня 1863 року Президент США Абрагам Лінкольн підписав Акт Конгресу, яким проголошувалася автономна територія Айдахо. Тоді до неї входили безкраї землі не тільки сучасного Айдахо, а й сучасних Монтани та Вайомінгу.

– Але якщо ви думаєте, що бараболю принесли до Айдахо фермери, то дуже помиляєтеся, – вів далі наш гід. – Її привезли сюди європейські місіонери.

Картопляні поля Айдахо

КАРТОПЛЯНІ САМОЦВІТИ АЙДАХО

Наша довідка: Айдахо (англ. Idaho) – штат на північному заході США. Межує зі штатами Вашингтон, Орегон, Невада, Юта, Монтана, Вайомінг та канадською провінцією Британська Колумбія. Загальна площа – 216 632 тисяч кв.кілометрів. Населення –1,6 мільйона осіб, близько половини яких мешкає в містах. 18,9 відсотків населення становлять німці, 18% – англійці, 10% – ірландці, 3,6% – норвежці, 3,5% – шведи. Найбільші міста – Бойсі, Нампа, Покателло, Айдахо-Фолз. Адміністративний центр –Бойсі.

Клімат – континентальний. Айдахо займає східну околицю Колумбійського плато, західні схили Скелястих гір, північні відроги плоскогір'я Великого басейну та рівнину річки Снейк, яка протікає каньйоном Гелз, найглибшим у Північній Америці. Головні річки – Снейк, Клірвотер і Салмон. Найвища точка – Пік Бора (3862 метрів над рівнем моря) в горах Втраченої ріки.

Айдахо – це головний картопляний штат Америки, тут вирощується третина всієї картоплі, яку збирають у США. Спеціалізується також на вирощуванні бобів, чечевиці, цукрових буряків, зернових, переробній, машинобудівній, гірничодобувній, целюлозно-паперовій промисловості та туризмі. Гасло штату – «Esto perpetuum» («Так буде навіки»).

Образні назви: «Картопляна столиця Америки», «Штат-самоцвіт».

панії, а потім Італії, тривалий час вважалося гріхом вирощувати ці «диявольські яблука». Хіба що могло було розводити довкола палаців клумби з квітучими картоплями. І невідомо скільки б це все тривало, якби не паризький аптекар Пармантьє, якому на його батьківщині поставили прекрасний пам'ятник. Але згодом...

1769 року Францію охопив страхотливий голод. Було навіть оголошено винагороду тому, хто знайде заміну хлібу. І цю нагороду отримав Антуан Огюст Пармантьє, паризький аптекар, вказавши новий спосіб отримання крохмалю з рослин, які раніше вважалися непридатними для цих цілей. Крохмаль стали використовувати в кашах, а невтомний аптекар продовжив пошук рослин, якими можна було б замінити хліб. Зрозумівши, що найкращі результати дає картопля, Пармантьє став активно її пропагувати. Народ його ентузіазм не сприймав і зустрічав картоплю в багнеті, оголосивши «отруйною ягодою». Аптекар вирішив взяти хитрістю. Володіючи деякими зв'язками і будучи вхожим до короля, Пармантьє випросив ділянку землі з піщаними ґрунтами під Парижем (така земля вважалася безплідною, але для картоплі вона була ідеальною) й висадив на ній картоплю. А вже через деякий час підніс королю букетик маленьких синіх квітів. Король прийняв дарунок, а королева навіть з'явилася на балу з квітками картоплі у волоссі. Але квіти швидко відійшли, а картопля продовжувала набирати силу. Пармантьє наказав виставити охорону на своєму картопляному городі і не підпускати ні єдиної душі. Але тільки вдень, вночі ж дозволив йти спати, пояснивши це тим, що «вночі і так нічого не видно». Урожай збирали на очах у всіх бажаючих, і через день Пармантьє влаштував обід, всі страви якого було приготовлено виключно з картоплі. Навіть вино зроблено з картопляної витяжки.

Біля входу до музею картоплі, що в містечку Блекфут (штат Айдахо)

Достеменно відомо ім'я європейця, який вперше описав цю культуру, – іспанець Педро Чеза де Леон. Він доволі скурпульозно дослідив Перу й випустив книгу під назвою «Хроніка Перу». Саме з неї іспанці вперше дізналися про «папа» (так називали картоплю в Перу).

«Це особливий вид земляних горіхів, – писав він. – Покриті вони шкіркою, не товстішою, ніж шкірка трюфеля... Якщо їх зварити, стають м'якенькими, як печений каштан... Перуанці готують з картоплі страви – чуньйо, приказуючи, що м'ясо без чуньйо все одно, що життя без

любви... У календарі інків існував навіть «картопляний» спосіб визначення денного часу. Вони казали: «Минуло стільки-то часу, бо саме стільки пішло б на приготування картоплі...»

Коли в середині XVI століття «папа» потрапила спочатку до Іс-

Мерилін Монро: «You'd look good even in a potato sack». Рекламний плакат 1952 р.

Своєю айдахською пропискою Idaho Potatoes багато в чому завдячує ріці Снейк

І це також Айдахо

Welcome to Idaho! Фото на згадку

На тому обіді були присутні вельми поважні особи: вчені, серед яких і відомий французький хімік Антуан Лоран Лавуазьє. Обід сподобався, «королівська» реклама спрацювала, картоплю почали активно культивувати по всій Франції.

У американської ж бараболі свої «аптекари». До британських заокеанських колоній картопля прибула в 1621 році, коли губернатор Бермудів Натаніель Батлер надіслав у подарунок губернаторові Вірджинії Френсісу Вятту до Джеймстауну два великі дерев'яні ящики з картоплею та іншими овочами. Першими ж у Північній Америці картоплю почали вирощувати шотландські та ірландські іммігранти аж у 1719 році поблизу Лондондеррі (штат Нью-Гемпшир). Звідси вона й «розрослася» по всій Америці.

До Айдахо ж бульба прийшла в 1836 році разом з першими місіонерами.

Бараболя чудово прижилася й швидко перетворила штат на головний картопляний регіон США.

В айдахській картопляній історії є також свої герої. Джо Маршала називають «Idaho Potato King». Він приїхав до цього штату в 1902 році. Вирощував картоплю, продавав і, на відміну від інших, завжди готовий був поділитися своїми секретами з іншими. Саме він першим почав говорити про якість як дуже важливий фактор у збереженні чистоти сорту та її торгівельної марки. Заснував свою, приватну лабораторію картопляного насінництва. Його концепцію почали викладати як наукову дисципліну в Університеті штату Айдахо. Одного року, коли ціни на картоплю були дуже низькими (100-п'яносто центів), Джо Маршал продавав свою за долар і сорок центів, але покупці воліли купувати «справжню бараболю» у Маршала.

Джон Сімплонт ніколи не був знайомий з французьким аптекарем Антуаном Огюстом Пармантьє, але, щоб завоювати Нью-Йорк, також влаштував у «столиці світу» «картопляні прийняття». У 14-літньому віці Джон залишив школу й подався на ферму, через п'ять років купив електричну сортувальну машину і заснував власну компанію Simplot Produce, яка почала купувати, сортувати й продавати картоплю. Він привозив свій продукт до Нью-Йорка й роздавав власникам найкращих ресторанів при готелях задурно, просячи кухарів приготувати смачну вечерю з картопляним меню й запросити гостей, перед якими сам і виступав, рекламуючи свій продукт, поки вони тим часом смакували його Idaho Potatoes. Ефект був миттєвий. У 1934 році Джон Сімплонт переїхав до Нью-Йорка 466 вантажних вагонів картоплі й засипав нею нью-йоркський ринок. У 1960-ті роки його компанія стала основним постачальником бараболі для мережі McDonald's. Джон Сімплот прожив майже сто років і помер картопляним мільярдером.

Історія про те, як невеличкі фермерські господарства стали велетенськими картопляними фабриками, представлена в Блекфутському музеї макетами, відеопрезентаціями та інтерактивними моделями. Тут же можна довідатися, що популярна нині в усьому світі картопля-фрі, відома ще під назвою «френч фрайз», розпочала свою триумфальну ходу з Білого дому, де її одного погано ранку 1802 року представив гостям третій президент США Томас Джефферсон, який привіз рецепт її приготування з Франції.

У картопляному музеї вам розкажуть, що середньостатистичний мешканець США щороку з'їдає 60 кілограмів картоплі, що найбільша картоплина в світі важила 3,22 кілограма, а найбільша «чіпсіна» мала розміри 58 на 36 сантиметрів.

В Айдахо ми дізналися, що картопля, на якій написано «Idaho Potatoes», зовсім не означає, що її вирощено в Айдахо. За великим рахунком, це більш вживана, «загальнонародна» назва сорту Russet Burbanks. Сьогодні його культивують в усіх штатах Америки і 125 країнах світу. В Айдахо ж вирощують близько 30 сортів картоплі, але найбільше площ припадає на Рассет Бурбенкс (Russet Burbanks) – великі клубні, з багатьма вічками, вкриті темно-сірою, дещо жорсткуватою шкіркою, всередині ж надзвичайно м'які й поживні. Виведено його Лютером Бурбенксом у Масачусетсі ще на початку 1870-х років й вдосконалено багатьма селекціонерами.

У музеї можна побачити елегантне токсидо з картопляної мішквини, яке належало

першому Idaho's Potato Commissioner (що комісією було створено в 1937 році).

Нашу увагу привернула чорнобіла світлина, на якій група дівчаток посеред картопляного поля. І підпис: «Ці гарненькі школярки допомагають збирати врожай картоплі...» І вказано рік – 1943-й. Якби не дата, можна було б подумати, що її взято з недавньої радянської дійсності, коли нас, школярів і студентів, щоосені «гнали на картоплю».

У блекфутському музеї ми зустріли й... Мерилін Монро. Актриса, вбрана в стильну «картопляну» сукню, занадто водевільно й фрівільно, як для свого часу, позує на плакаті 1952-го року перед фотокамерою, намагаючись переконати, кожного, хто сумнівається, що «можна гарно виглядати, навіть у картопляному мішку» (You'd look good even in a potato sack).

Тут, у музеї, ми зрозуміли, чому раніше, дорогою із Солт-Лейк-сіті до Вест-Елловстоуна, дивилися й не бачили картопляних плантацій. Річ у тім, що найбільш картопляний регіон лежить у долині ріки Снейк (Snake River Valley), утворюючи аркоподібну дугу завдовжки 550 миль через усе південне Айдахо. Подорожуючи цим штатом, туристи дуже швидко звикають, що неодмінна його домініанта – змієподібна річка Снейк. Спокійна на перший вигляд, вона демонструє свою силу посеред гір, де «проїла» за мільйони років такі урвища й каньйони, що не віриться очам. Снейк утворює на шляху свого плину дивовижної краси водоспади, найзнаменитіші з яких – Кришталеві. Той, хто бував у Великому каньйоні в Аризоні, мабуть, буде вражений, коли довідається, що річка Снейк пробіла в лавових породах Скелястих гір ще глибшу прірву, ніж річка Колорадо в Гранд-каньйоні, яку так і називали – Пекельний каньйон. Індіани з племені шошонів були переконані, що на дні цього каньйону є вхід до пекла.

Власне, за однією з версій, і саму назву «айдахо» лобіст цих земель від шахтарів (коли йшлося про надання їм офіційного статусу) Джордж Віллінг запозичив у шошонів – так вони називали тутешні гірські мінерали-самоцвіти й представив її в 1860 році перед Конгресом. За іншою, слово «айдахо» (первісно звучало як ee-dh-how («і-да-хо») мовою шошонів означало «сходить сонце».

Факт той, що після того, як у цих краях знайшли золото, рудники назвали «копальнями Айдахо». Пізніше словом «Айдахо» почали йменувати й весь штат. Але сьогодні його візитною картокою є все-таки не золото, не самоцвіти, а її величність Картопля. Тут навіть діє спеціальна організація, яка бореться за гідне ставлення до цієї культури, проводить різноманітні акції, спрямовані проти дієт, які виключають бараболю з раціону, організовує на її честь ярмарки та свята. В Айдахо навіть беруть спеціальний «картопляний» податок, який спрямовують на розвиток вирощування й селекції картоплі.

Але Айдахо – це не тільки безкраї картопляні лани. Це також мальовничі каньйони, водоспади, річки, озера, гарячі джерела, це елітні клуби, розкішні готелі, комфортні «шпаринки» для тимчасового самозабуття й пошуку сенсу життя...

... Зрозумівши, що зворотня дорога буде довшою, ніж передбачали, вирішили заночувати в якомусь місцевому готелі, а на ранок рухатися далі. Прокинувшись, помітили, що під вікном нашого готелю стоїть... гелікоптер. Роздивившись, зрозуміли, що це розкішний гольфовий клуб, в готелі якого нам вдалося знайти місце за доволі прийнятною ціною тільки тому, що був буденний день. Надходила п'ятниця й члени клубу та завсідники почали з'їжджатися-злітатися до Айдахо, щоб «відвести тут душу». Роздивилися, зелений оксамит гольфових полів, по яких розкидано озера – природні й рукотворні. З іншого боку, розкішні володіння обрамляють гори. Жінка з собакою, що йшла нам назустріч, попередила, що навпроти он того котедржу (точніше було б сказати замку) стоїть лосиха з лосеням. Обережно, мовляв, не злякайте чи не злякається!

Чомусь згадався популярний колись фільм «My Own Private Idaho» («Мій власний приватний Айдахо»). Історія двох молодих людей – наркомана-напівбомжа Майка і сина мера великого міста Скотта, який протестує проти способу життя своїх батьків. Зійшовшись на спільній меті, вони шукають матір Майка, а знаходять кожен себе. Остання сцена повторює першу: Скотт повертається в батьківський дім, Майк же й далі йде навмання до «свого Айдахо». Кінокамера вихоплює кадр, у якому він раптом падає прямо посеред картопляного поля. Для Майка ця дорога пошуку не має кінця, бо свій єдиний дім у житті він носить всередині себе – як збережений у пам'яті штат Айдахо, щасливий, як його дитинство. Поряд з мамою і квітучим морем картоплів у центрі всієї планети...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

**Телефон для довідок:
(718) 934-7644
або зайти на сайт:
www.newtours.us**

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

**Осінь: час переглянути свій бюджет.
Чи задоволені Ви відсотками, які одержуєте
у Ваших банках? Якщо ні – перевірте наші!**

**Перевірте, де ваші ощадності. Якщо в нас, будьте спокійні.
Якщо ні, то скільки дивидендів вони платять?**

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні
дивиденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках.
Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

★ *Open Your Doors With Us* ★

PURCHASE

Purchase a house and get your
mortgage through USFCU and
you will receive a

\$1,000

Credit At Closing*

REFINANCE

Refinance from another
lender with a

2.75%

10 Year

Fixed Rate Mortgage

(2.783 APR)**

DISCLOSURE:
*PURCHASE: Loan subject to credit approval. \$1,000 credit is applicable for owner-occupied properties only and is available on USFCU Fixed or Adjustable Rate Mortgages. The \$1,000 Credit is applicable to new purchases only; internal and external refinances are not eligible.

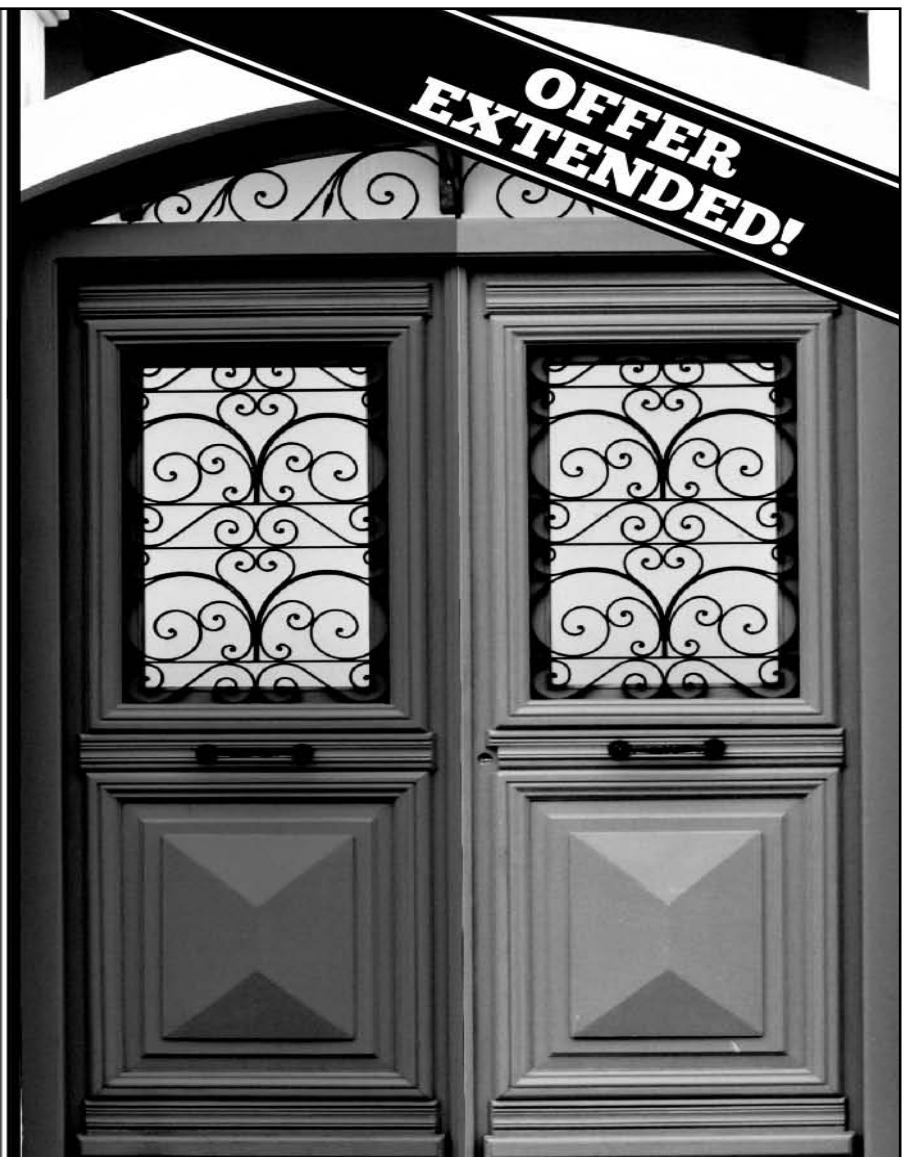
**REFINANCE: Loan subject to credit approval. APR (Annual Percentage Rate) displayed is based on \$200,000 mortgage for a 10 Year Fixed Rate Mortgage. The 2.75% rate is available for external refinances only; internal refinances and purchases are not eligible.

*** GENERAL: Available for qualified applications received July 1, 2014 - September 30, 2014 with settlement occurring on or before December 1, 2014. Offers cannot be combined. Qualified applicants must be members or sign-up for membership in the USFCU. New memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Joining members must present two forms of government issued I.D. (one must be U.S. government issued photo I.D.). A minimum of \$50 into a prime share account and a \$5 membership fee are required to open a USFCU account and must remain in the account at all times.

Federally insured by the NCUA.

www.ukrfcu.com • 215.725.4430 Federally Insured by the NCUA.
APR - Annual Percentage Rate
Offers Valid from July 1, 2014 - September 30, 2014***

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрась
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірна

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

КОНКУРС
ДЛЯ ДІТЕЙ

ПРОЕКТ РІЗДВЯНІ КАРТКИ

Минулорічний проект Різдвяних карток з участю дітей від 6-18 років був дуже успішним, і тому Український Народний Союз цього року знову приготується до цього проекту. УНСоюз ласкаво заохочує і дає можливість дітям взяти участь у цьому проекті та вислати свої малюнки на тему "Українське Різдво" для репродукції.

УНСоюз запрошує учасників – дітей у віці від 6 до 12 років (група 1) та дітей у віці 13-18 років (група 2) – взяти участь в проекті різдвяних карток УНСоюзу. Для репродукції приймаємо оригінальні твори. Роботи до видруку вибираються комітетом суддів. Тематика творів повинна зображати ідею українського різдва. Кожен вибраний твір буде ідентифікований іменем, віком та адресою художника. Щороку

понад 150,000 карток висилаються до громади. Щороку українська громада підтримує цей проект, особливо коли є нагода відзначити наших наймолодших мистців. Весь дохід з продажу різдвяних карток призначено на користь Союзівки; додатково, декотрі датки призначено на Свободу, Український Тижневик та генеральний фонд – Український Народний Фонд при УНСоюзі. Всі твори будуть видруковані в обидвох газетах УНСоюзу – Свободі та Українському Тижневику.

Просимо ознайомитися з усіма вказівками та правилами, що подані нижче:

1. Вибрані твори повинні відображати українське різдво.
 2. На зворотній стороні картки знаходиться ім'я, адреса та техніка молодих мистців.
 3. На конкурс приймається один (1) оригінал від мистця. Твір повинен бути розміром не більшим, ніж 8.5" X 11". На видрукованих картках твори будуть зменшені.
 4. Кожний твір повинен бути відповідно підписаний.
- ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ: ім'я (В ОБИДВОХ МОВАХ), повна адреса, телефон, електронна пошта – друковані на зворотній стороні твору та виповнена анкета конкурсу.

5. Приймаємо твори різних жанрів і техніки – олійні, акварелі, пастелі, кольорові олівці – на білім папері. Найліпше друкуються яскраві кольори.

6. Твори не повертаються мистцям, вони залишаються власністю УНСоюзу.

7. УНС має право (1) відтворювати картки без жодного гонору, (2) та мистець відмовляється від права друку.

8. Переможці конкурсу будуть повідомлені не пізніше 30-го жовтня 2014 р.

9. Твори приймаємо до 13 жовтня, 2014 р.; спізнені експонати не будуть прийняті. Присимо надсилати твори на руки Оксани Тритяк - Ukrainian National Association, 2200 Route 10, Parsippany, NJ, 07054, Attn. O. Trytjak or oksana.trytjak@verizon.net, Tel. 973 292-9800 X 3071.

10. Рішення суддів буде остаточним.

11. Весь дохід призначено на освітні, культурні та молодечі програми на СОЮЗІВЦІ.

12. Датки можна відраховувати від податку, як призначено законом.

PLEASE PRINT

NAME: _____

ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

NAME: _____

PRINTED IN THE ENGLISH LANGUAGE

ADDRESS: _____

TEL: _____ E-MAIL: _____

DATE OF BIRTH _____ NAME OF SCHOOL _____

Looking for your first home?

Ask about our first time home buyer program:

10% down

no PMI

4.00%*

25 year fixed rate

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

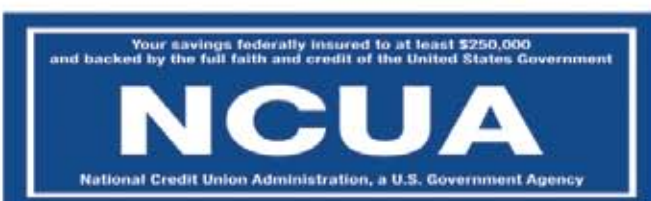
Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.28 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice.

